76STE JAARGANG No. 10043 ZATERDAG 14 FEBRUARI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 28 - 29 Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

Hollandse Nieuwtjes

● Prins Bernhard moet enkele dagen het bed houden en zijn bezoek in Brazilië aan de Nederlandse kolonie zal daardoor wel komen te vervallen. ● Met het schaatsen is het ook nog niet alles. Het vriesweer kwakkelt maar zo wat en van lange tochten op de schaats zal wel niet veel komen. Jammer, het was weer eens wat anders dan naar de baai te gaan. ● Joop de Knechts „Ik sta op wacht" is min of meer een tophit geworden. Maar minister Staf probeert nu ook in het nieuws te komen met zijn boekje: „Veilig op Wacht". Het zal wel een bestseller worden. De bedoeling is, dat iedere rekruut het krijgt bij zijn in dienst treden. ● Ons aller Goede Heertje hoorde gisteren de uitspraak: 5 jaar met aftrek van een jaar voorarrest. Alles bij elkaar is dat juist voldoende om zijn mémoires te schrijven. Op die manier wordt die tijd ook nog rendabel. ● Den Haag heeft zijn „Permanente Bevrijdingsvlag" met ornament gekregen. Dit gebeurde tijdens de overdracht aan Burg Kolfschoten in een sobere plechtigheid. ● Als het zo doorgaat hebben ze over 5 jaar geen houtwerk meer in de Grote Kerk te Dordrecht. De houtworm en de bonte knaagkever hebben een behoorlijk hapje aan die 16.000 vierkante meter hout. Maar die Dordrechtenaren laten het er niet bij zitten en met 4 man gaat men 3 weken aan het strijden tegen die hout-eters. Kosten: ƒ 19.000,—. ● Onze minister Zijlstra werd door oud-minister Vondeling (P.v.d.A.) in zijn beleid gehekeld als „schriel en gespeend van alle fantasie". Op hetzelfde ogenblik verklaarde oud-minister Hofstra (P.v.d.A.) over dezelfde minister Zijlstra: „Hij behoort eigenlijk bij ons thuis. Hij is vooruitstrevend. Soc. ministers kunnen goed met hem samenwerken." Vader Drees zal zich wel de ogen uitgewreven hebben. ● Eergisteren is het eerste Oost-Flevolandse huwelijk gesloten. En dat gebeurde allemaal daar in Emmeloord. U begrijpt wel, dat me dat een feest gegeven heeft. ● Ons laatste berichtje vandaag uit Amsterdam: Die Boeing dacht in zijn eigen misschien, dat hij te groot was om te landen in Amsterdam, omdat in september de startbaan nog niet klaar is, maar die vlieger gaat niet op. Iedereen is aan het meten geslagen en Schiphol lust hem, aldus deelde ons aller K.L.M. mede. ● Houdt verder allen goede moed en een gezellig weekend.

„SRANANG TORIE"

● Binnenkort zal de Surinaamse Waterleiding Maatschappij waterproefboringen doen bij Albina. Door de Waterleiding werd reeds met sukses voor de Suralco geboord bij Krakka. ● In verband met reorganistie bij de Kamer van Koophandel en Fabrieken heeft de minister van economische zaken de afgelopen dagen met verscheidene vooraanstaande personen uit het partikulier bedrijfsleven geconfereerd. ● Een tweede groep materieel is dezer dagen te Zanderij op de trein gezet en naar het station Brownsweg gezonden om vandaar over de pas gereed gekomen „trail" naar Brokopondo te worden gevoerd, aldus meldt de RVDS. Zelfs na de zware regens van de afgelopen dagen was de weg goed berijdbaar. Het is gebleken, dat men zo nodig in één dag materieel naar Brokopondo kan brengen. Een derde van het materieel is er inmiddels reeds aanwezig. ● Het aantal in Suriname aangekomen en via Paramaribo vertrokken passagiers 1958 bedrag onderscheidenlijk 8636 en 8574 tegen 9066 en 9246 in 1957. Aangekomen en vertrokken: P.A.W.A. 1750 en 1593; K.L.M. 3688 en 3572 en Air France 803 en 1024. Per andere luchtdiensten 80 en vertrokken 63 per schip 2322. Op 31 december 1958 bedroeg het aantal te Paramaribo gevestigde hotels en pensions 82. Van Paramaribo werden 6 personen uitgezet en aan 11 personen werd ontscheping geweigerd.

EISENHOWER naar MEXICO

Washington. — President Eisenhower zal aanstaande woensdagmiddag per vlieguig uit Washington naar Mexico vertrekken, waar hij op 19 en 20 februari te Acapulco besprekingen zal voeren met de Mexikaanse President, Lopes Mateos.

Romulo Betancourt als president beëdigd

Nieuw kabinet van dertien ministers samengesteld

Caracas. — Romulo Betancourt is gisteren voor het Venezolaanse Congres officieel als president beëdigd. Gistermiddag is een nieuw kabinet van 13 ministers samengesteld, als eerste regeringsdaad van de president. De samenstelling van dit kabinet is in overeenstemming met de afspraak, die de drie grotere Venezolaanse Democratische partijen voor de verkiezingen in december hadden gemaakt.

Het bevat 3 leden van de (linkse) Republikeins-Democratische Unie (URD) drie van de (rechtse en midden) partij der Katholieke Socialisten (De Copei), twee leden van de linkse Demecratische actie (AD) en vier onafhankelijken. De samenstelling is:

Buitenlandse Zaken:
Ignacio Luis Arcaya (URD).
Binnenlandse Zaken:
Luis Augusto Dubuc (AD)
Defensie:
Generaal Josue Lopez Henriquez.
Arbeid:
Luis Hernandez Solis (URD).
Onderwijs:
Rafael Pizani (ONAFH).
Financien:
Jose Antonio Mayobre (ONAFH)
Mijnwezen:
Juan Pablo Perez Alfonzo (AD).
Justitie: Pedro Pablo Aguilar (Copei).
Openbare Werken:
Santiago Hernandez Ron (ONAFH).
Landbouw:
Victor Gimenez Landinez (Copei).
Volksgezondheid:
Arnold Gabaldon (ONAFH).
Verbindingen:
Manuel Lopez Rivas (URD).
Economische Ontwikkeling:
Lorenzo Fernandez (Copei).
Voorts:
Gouverneur van het Federale District:
Francisco Carillo Batalla.
Algemeen secretaris van het Bureau van de Président:
Ramon Velazquez.

Op de dag der eedsaflegging is het te Caracas rustig gebleven. Betancourt legde de eed af in de vergaderzaal van het congres. De eedsaflegging werd door de leden staande aangehoord, terwijl het Volkslied werd gespeeld. Na de beeindiging kondigde een salvo van 21 saluutschoten, door kanonnen afgevuurd van de Planicie-heuvel boven Caracas, aan de bevolking aan, dat het land een constitutionele President had.

Onmiddellijk na de plechtigheid hing Raul Ocni, de voorzitter van 't congres, Betancourt de presidentssierp om, waarna de voormalige president Edgard Sanabria aan zijn opvolger de sleutels overhandigde van de Sarcophaag van de Libertador, „Simon Bolivar", die volgens de traditie onder de hoede blijven van het staatshoofd. Vervolgens werd Betancourt gelukgewenst door ex-president Sanabria en de leden van de voorlopige regeringsjunta, die hem hun bevoegdheden overdroegen.

De plechtigheid werd bijgewoond door delegaties uit 42 landen en door vele buitenlanders, die daartoe van de president een persoonlijke uitnodiging hadden ontvangen.

In een rede die hij hield, zeide de president o.a. dat een der vraagstukken, die moeten worden opgelost, de toenemende werkloosheid is, alsmede verdere ontwikkeling van industrie en landbouw.

Hoewel 's lands financien zorg baren door wat hij noemde corruptie en wanbeheer van de vroegere dictaturen, zal van een lening ad 225 miljoen dollar bij banken in de V.S. geen gebruik worden gemaakt alvorens de toestand van de financien aan een zorgvuldige studie zal zijn onderworpen.

Venezuela zal hartelijke en vriendschappelijke betrekkingen onderhouden met alle Democratische landen, speciaal met de Verenigde Staten waarmede wij zijn verbonden door Aardrijkskunde en economische banden.

De minister van Buitenlandse Zaken, Arcaya, heeft tijdens een korte plechtigheid, waarin de nieuwe kabinetsleden werden voorgesteld, gezegd, dat voor zijn ministerie als eerste op te lossen kwestie op de agenda staat de zaak van de 13 politieke vluchtelingen die zich in de Venezolaanse ambassade te Ciudad Trujillo bevinden en aan wie de Dominicaanse regering een vrijgeleide weigert. In dezelfde omstandigheid bevindt zich een groep mensen, die een toevlucht heeft in de Venezolaanse ambassade op Haiti.

ROMULO BETANCOURT
. . . constitutionele president . . .

Cubaanse kappers in verzet

Havana. — De Cubaanse kappersbond is in verzet gekomen tegen het feit dat vele revolutionairen op Cuba nog baarden en lange haren dragen.

Op een openbare vergadering namen de kappers een resolutie aan, waarin wordt betoogd dat de patriottische noodzaak van baarden en lange haren verdween toen de guerilla's van Fidel Castro op nieuwjaarsdag aan het daglicht traden. De mode van na de revolutie moet zijn: gladde wangen en een geknipte haardos, aldus de resolutie.

De beroemde blonde filmster Diana Dors was in diepe rouw gedompeld tijdens de begrafenis van haar echtgenoot Dennis Hamilton, die op 32-jarige leeftijd overleed. Op de foto ziet men Diana na het verlaten van die dienst in de kerk.

Uitstel van executie van ALAN NYE doet storm van protest in CUBA OPWAAIEN

FIDEL CASTRO wordt premier van CUBA

Havana. — Het uitstel van de executie van de Amerikaanse marinier Alan Robert Nye, die beschuldigd wordt van moordaanslag op Fidel Castro, heeft in Cuba een storm van protest doen opwaaien. Dit vooral na de snelle terechtstelling der volgelingen van Batista na de omwenteling van het régime in Cuba.

In Cuba meent men, dat de regering de Amerikaanse marinier naar de Verenigde Staten zal terugsturen met het verbod nog ooit naar Cuba terug te keren. De Amerikaanse advokaat Sullivan, die donderdag in Havana is aangekomen, heeft verklaard, dat hij slechts als vriend van de familie Nye naar Cuba is gekomen en niet om Alan Robert Nye te verdedigen. Sullivan heeft desondanks verscheidene uren met de gedetineerde in de gevangenis La Cabana gesproken.

Castro wordt premier

De revolutionaire leider Fidel Castro wordt maandag premier van Cuba, zo is officieel te Havana medegedeeld. De premier van de huidige regering, José Miro Cardona, is gisteravond met zijn gehele kabinet afgetreden.

Heropening der casino's

Het officiële regeringsblad van Cuba zal maandag de heropening van de casino's bekend maken, die sedert de val van de regering-Batista gesloten waren.

De revolutionaire regering was fel gekant tegen de heropening, maar de vereniging van hoteliers en restauranthouders heeft tegen dit standpunt geageerd.

Tevens werd de regering gewezen op de gevolgen, die een staking van hotel-employees, muzikanten en artiesten zou hebben op de economie van het land, dat in grote mate afhankelijk is van toerisme.

In de straten van Havana verschijnen steeds meer affiches, die verkondigen, dat de tyrannie van Trujillo beëindigd moet worden. Er zouden klandestiene kantoren zijn, waar vrijwilligers zich kunnen opgeven om de naburige republiek te bevrijden.

In Cuba zijn gisteren weer drie personen terechtgesteld. Er waren honderden toeschouwers. Zeven voormalige soldaten en politiemannen werden voorts door verschillende rechtbanken ter dood veroordeeld op beschuldiging van het plegen van moorden. In Santiago werden twee mannen vrijgesproken.

Jongen van 14 jaar vermoordde zijn grootmoeder in Philadelphia

Philadelphia. — Omdat hij geld wilde hebben om snoepgoed te kopen, heeft een jongen van 14 jaar grootmoeder vermoord.

De lange en magere Edward Swainson bekende aan de politie, dat hij zijn 82-jarige grootmoeder met zijn vuisten had bewerkt, alvorens haar met een glazen priem door het hart te steken. Vervolgens nam hij drie dollar uit de zak van de oude vrouw en ging bonbons kopen, terwijl zij stervende was.

Tout va très bien

Minister Kroon gaf gisteren aan het A.N.P. een interview weg. Mocht u soms in verband met de ervaringen van de laatste tijd met in het buitenland door Antilliaanse ministers gegeven interviews daarvoor enigszins huiverig zijn geworden, in dit geval is voor huivering — wij verzekeren U — gans geen reden!

De minister kwam immers naar Nederland in verband met de oprichting in de Nederlandse Antillen van zulk een prijzenswaardig iets als een Sociale Verzekeringsbank en het omzetten van de huidige noodouderdomsvoorziening in een definitieve regeling (iets waarvoor zijn onmiddelijke ambtsvoorganger indertijd ook al de Oceaan is overgestoken, indien wij ons niet vergissen)!

Als minister van financiën a.i. is het doel van 's ministers reis het omzetten van de onder Nederlandse garantie verstrekte kortlopende lening in een op lange termijn. En dan tegen voorwaarden, die de minister wenst, daar hij anders zijn geluk elders zal beproeven!

Vervolgens heeft de minister het gehad over de overname van de aandelen in de „Beurs- en Nieuwsberichten" (waarbij hij „La Prensa" terloops tot officieel partijblad van de D.P. stempelde) en legde uit, dat de aandelen weliswaar in andere handen zijn overgegaan, doch dat zij thans verspreid zijn over de verschillende groepen in de bevolking en zelfs over de eilanden. Deze voorliefde van de kopers voor vertikale en horizontale bezitsspreiding moet velen in Nederland als sirenenzang in de oren klinken!

Wel verklaart de minister, dat de meerderheid der kopers tot aankoop is overgegaan uit een oogpunt van zakelijke overwegingen en verzwijgt hij de machinaties, die aan deze vrijwillige verkoop uit zakelijke overwegingen zijn voorafgegaan, doch soit!

En dan de kwestie van de „Amigoe". Heeft niets met vrijheid van drukpers te maken! Is louter een kwestie van werkvergunning! De hoofdredakteursmarkt op de Nederlandse Antillen is zó oververzadigd, dat men geen werkvergunning wil verstrekken teneinde deze markt „gezond" te houden. Over de termijn van slechts drie maanden, waarvoor men de hoofdredakteur wenst toe te laten, kan men van mening verschillen, doch dit is iets, waarover gesproken kan worden, aldus de minister. Nou, wij geven de minister de verzekering, dat er met o n s over die drie maanden beslist n i e t gesproken kan worden!

Kortom: Uit het interview van de minister zou slechts blijken, dat men op de Antillen hard werkt aan zulke prijzenswaardige zaken als: ouderdomsvoorziening, leningen tegen lage renten, bezitsspreiding (van „Beurs"-aandelen) en het gezond houden van de arbeidsmarkt (voor wat betreft hoofdredakteurs). Een gedirigeerde economie in optima forma! Wie kan daar nu bezwaar tegen hebben! Neen..... tout và tres bien..... op de Antillen!

N.a.v. Amigoe-kwestie

Mr. van Ryckevorsel stelt vragen

Den Haag. — Het tweede-kamerlid de heer van Rijckevorsel (KVP) heeft aan de Minister-president de volgende schriftelijke vragen gesteld:

1. Heeft de regering van de Nederlandse Antillen de toelating van de Nederlandse journalist F. Oudejans, ,die per 1 juni 1958 is benoemd tot hoofdredacteur van de Amigoe di Curaçao, tot drie keer toe geweigerd?

2. Acht de regering deze bestuurlijke matregel van de Nederlandse Antillen niet in strijd met de in artikel 10 van de — ook voor de Nederlandse Antillen geldende — Europese conventie tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgde, persvrijheid? Zo ja, is er reden om krachtens artikel 50 van het statuut van het koninkrijk de vernietiging van die maatregel te bevorderen?

GEZIEN door een Antilliaan

Zonder enige twijfel is Bonaire het mooiste, het aantrekkelijkste en het meest ongeschonden van al de drie benedenwindse eilanden. Bovendien zijn zijn bewoners, ondanks de invloed van lokale politiek — nog even vriendelijk, even gastvrij en even bescheiden als weleer. Want politici mogen om lijfsbehoudwille onbehoorlijk veel vragen, de bonairiaan zelf is het symbool van innemende en ontwapenende bescheidenheid.

Vergeleken bij de bedrijvigheid op Aruba en op Curaçao, is Bonaire angstig stil. Deze stilte is echter, weldoend en verkwikkend voor degene die zijn dagen pleegt door te brengen in de lawaaierige drukte van Willemstad en Oranjestad (Aruba).

Men kan zich Bonaire niet indenken zonder deze weldadige rust, zonder de zeventiende eeuws aandoende gebouwen, waaraan de Stichting Monumentenzorg waarachtig — en met overheidssteun — ook wel enige aandacht mag gaan besteden.

Het oude Passangrahan, het mooiste huis van het eiland, staat leeg te vervallen. Deze Gezaghebberswoning annex bestuurskantoor wordt door witte mieren opgegeten. Het „Fort" daarentegen is in goede staat, terwijl de oude woningen bij de zoutpannen op historische gronden een grondige restauratie meer dan waard zijn.......

Met al dit schoons zou men denken dat elke Curaçaoenaar, Bonaire wel zou kennen. Men staat echter telkens perplex van het feit dat zeer velen wel naar Miami, naar Jamaica of naar de Franse Riviera gaan, doch nog nooit voet aan wal gezet hebben op Bonaire, het eiland, waaraan Curaçao en Aruba op geestelijk en materieel terrein zoveel te danken hebben.

Tijdens een recent bezoek aan dit eiland der Flamingo's — „NO CASINO — NO TRAFFIC — NO NITE CLUB" zoals het luidt op reclame van Zeebad, het rustiek hotel, onder uitstekende en allercharmantste leiding van de gastvrije Sandersons, waar men volledig kan „relaxen" en genieten — is het ons opgevallen dat er de laatste tijd toch nog iets gedaan wordt.

De plantage genaamd „Aruba" (veel vruchtbaarder en meer begroeid dan het eiland van gelijke naam), wordt thans onder energieke leiding van de antilliaans Ir. H. Kwiers, bewerkt en georganiseerd tot een model gemengd bedrijf. Krachtige caterpillers doorploegen reeds het terrein — dammen worden aangelegd — watervangplaatsen worden gegraven — geexperimenteerd wordt met nieuwe gewassen. Op het gebied van kleinveeteelt zijn reeds een aantal rasbokken geimporteerd. Met de noodzakelijke medewerking van deze wordt verwacht dat binnen een jaar of vijf de geitenstapel merkbaar verbeterd zal zijn, zod[illegible] dieren kan afleveren van gemiddeld 40 kilo.

Wanneer men beseft dat op Curaçao alleen jaarlijks voor duizenden aan geiten.... vlees wordt geimporteerd, zal men beseffen wat voor een economische hulp deze rasverbetering voor de kleine man op Bonaire zal betekenen. De plannen zijn echter NIET nieuw en wij kunnen ons nog goed herinneren de tijd toen een lid van de Staten, als maar hamerde op verbetering van de veestapel, van de kwaliteit der aloeplanten en de raffinage zout.

Bonaire-aloë brengt thans een ongekend hoge prijs op. Liefhebberij om te snijden schijnt echter bij velen te ontbreken.

Het zout, met aloë „het" nationale product, lijdt helaas aan de torenhoge invoerbarrieres in de omliggende gebieden, o.a. de engelse eilanden, die op hun beurt vrijelijk ALLES naar de Antillen mogen zenden.

Waar blijft hier het wijs handelsbeleid, dat beseffende dat „al te goed is buurmans gek", op een bepaald moment tot sanctiemaatregelen kan brengen en tot contingentering dwingen van goederen uit die landen, welke ons zout niet „mogen" kopen?

De confectiefabriek heeft onder nieuwe leiding, de laatste jaren bewezen, niet alleen sociaal maar ook economisch verantwoord te zijn. Meer medewerking bij de afzet van de artikelen door de arubaanse en curaçaoese handel zal echter stimulerend werken.

U ziet, op Bonaire is er veel goeds en er valt nog veel meer te doen, wanneer men ook daar gaat inzien dat politieke verscheurdheid, persoonlijke vetes en eilandelijke autonomie ten koste van alles, geen betrouwbare zuilen zijn om de economie op te bouwen.

Bovendien zou veel meer bereikt kunnen worden wanneer eens eindelijk een echt welvaartsplan voor Bonaire werd opgesteld en UITGEVOERD, met behulp van Nederland, dat zo gaarne vreemde, onderontwikkelde gebieden in het verre oosten helpt en dreigt te vergeten dat er ook zoiets bestaat als het „nabije Westen' in de Nederlandse Antillen, een essentieel deel van het Koninkrijk.

Als dit zou gebeuren, zullen wij voortaan zonder wrevel, zonder ergenis en zonder schamper gelach, de vele nieuwjaarsredevoeringen, al dan niet via de Wereldomroep, beluisteren, wanneer deze zalvend galmen van „economische samenwerking" e.d.

BONAIRE, het beste, het charmantste en het meest gastvrij van de eilanden, verdient dit.

NIEUWE VOORLICHTING?

Volgens het A.N.P. heeft minister Kroon in Nederland op een vraag over de toelating van een nieuwe hoofdredakteur voor de „Amigoe" gezegd, dat **„dit niets te maken heeft met de vrijheid van de pers. Het is een kwestie van werkvergunning. Over de hierbij gestelde termijn van 3 maanden kan men van mening verschillen, doch dat is iets, waarover kan worden gesproken".**

M.i. heeft minister Kroon daar in Nederland de zaak wel uitermate simpel voorgesteld.

Wat is nl. het geval?

De minister van justitie heeft volgens de brief, die gezaghebber Gorsira aan de Paulusdrukkerij stuurde, verordineerd, dat **„geen beroepsjournalisten meer zullen worden toegelaten, voordat naar het oordeel van de Regering is komen vast te staan, dat op de kategorie van beroepsjournalisten de uitzettingsbepalingen, naar de beslissing van de Koninkrijksregering, niet op bijzondere wijze dienen te worden toegepast."**

..De gezaghebber deelt dan verder mede, dat de regering er geen bezwaar tegen heeft, dat betrokkene **„een toelating tot tijdelijk verblijf wordt verleend, voorlopig voor de tijd van drie maanden".** Maar.... de tijdelijke toelating vervalt, zodra **„naar het oordeel der regering bijzondere uitzettingsbepalingen op beroepsjournalisten door de Rijksregering worden toegepast".**

Met andere woorden: de regering wil de vrije hand hebben om een beroepsjournalist, die voor een kontrakt van bv. drie jaar naar de Antillen is gekomen, te kunnen uitzetten. Uit de zaak-De Wit is duidelijk geworden, dat dit betekent: zonder vorm van proces uitzetten, zodra de beroepsjournalist iets schrijft, dat der regering niet welgevallig is....

Minister Kroon heeft verzuimd, althans het A.N.P. zegt daar niets van, de Nederlandse pers over deze kant van de zaak voor te lichten. Hij vertelde ook niet, dat de voorwaarden, waaronder de toelating plaats vond, niet gepubliceerd mochten worden!

* * *

Minister Kroon meende voorts, dat over de termijn van drie maanden **„gesproken kan worden".**

Als de minister het zo stelt, leest men daaruit, dat de regering bereid is eventueel een andere en in dit geval langere termijn te aanvaarden. Niets is echter minder waar.

De Paulusdrukkerij hééft nl. geprobeerd te spreken, maar kreeg nul op het rekest.

Op 31 mei 1958 werd het eerste officiële verzoek tot een werk- en verblijfsvergunning ingediend, op 12 juli d.a.v. kreeg men de brief, waaruit ik hierboven een en ander aanhaalde. Op 1 augustus schreef men wederom; op 12 augustus deelde de minister van justitie schriftelijk mede, dat **„ik geen redenen aanwezig acht om tot herziening van voornoemde toelatingsvoorwaarden opdracht te geven."**

Na deze weigering probeerde de Paulusdrukkerij het op 8 december jl. opnieuw, maar wacht nog steeds op antwoord. Ook déze bijzonderheden deelde minister Kroon niet mede.

* * *

Moeten de „Beurs"-lezers in de wijze, waarop minister Kroon over deze zaken gesproken heeft, een voorproefje zien van de nieuwe voorlichting van hun krant?

P. van der Hoeven

Politieberichten

Schoonmaak met assistentie

Willemstad. — Om 09.50 uur werd assistentie verzocht in de Ojedastraat waar een riolering stuk zou zijn. Aldaar aangekomen bleek dat de bewoners niets afwisten van rioleringgaverij, maar dat men lustig aan het dwijlen was.

Het is niet bekend of er toen nog assistentie verleend is.

Moeders zetten kinderlijke twist voort

Om 22.00 uur werd assistentie vezocht op de Santa Luciaweg waar twee moeders in woordenwisseling waren. Het bleek dat hun kinderen ruzie hadden gehad. Een der Moeders nam het zo hoog op dat zij een steel van een piekhouweel in haar handen had. De politie maande haar tot kalmte en was zo goed de steel zolang op te bergen in de kost van de Mobiele Brigade.

DOOD IN WONING AANGETROFFEN

Om 21.15 werd assistentie van de recherche verzocht in de Frederikstraat.

In een perceel aldaar trof men het ontzielde lichaam aan van de Heer L. R. Manuela aan. De dokter constateerde een natuurlijke dood.

Verkeersperikelen

Om 06.40 uur had op de Schottegatweg-Noord op de Zuidelijn rijbaan het volgende plaats.

Bij het inhalen van een personenauto ging de andere auto van de weg af en botste daarbij tegen de afrastering van de C.P.I.M. op waarbij deze werd vernield over 5 meter en twee palen eveneens het slachtoffer werden.

Om 01.00 uur meldde een man dat op de Santa Rosaweg toen hij terugkwam van de bioscoop een personenauto in zijn tuin stond. De bestuurder van de personenauto verklaarde aan de agent dat hij bij het uitwijken voor een convooi van de weg afreed tegen de afrastering van bedoeld perceel, waarna hij in de tuin terecht kwam. De bestuurder verklaarde de schade te zullen regelen met de eigenaar.

Ter hoogte van Rex op de Schottegatweg-West een lichte aanrijding plaats tussen een scooter een een auto waarvan het nummer bekend is, doch die na de aanrijding doorreed. De bestuurder van de scooter verklaarde dat de scooter en de auto elkaar tegemoet kwamen. Toen zij elkaar reeds dicht genaderd waren ging de personenauto plotseling zonder reden naar links en botste tegen de scooter. De bestuurder van de Scooter liep een lichte verwonding op aan zijn rechterbeen.

Totale schade: 415 gld.
Assistenties: 12.
Processenverbaal: 19.

In- en uitgaand verkeer:

	aangekomen	*vertrokken*
Vliegtuigen	13	12
Vrachtschepen	9	9
Tankers	10	9
Zeilboten	5	4

Passagiers	*aangek.*	*vertr.*	*doorg.*
Per vliegtuig	114	131	70
Per boot	2	5	14

Chicago versus Santa Rosa Indians

Willemstad. — Morgenochtend om tien uur wordt de kompetitie om het Curaçaos baseball-kampioenschap voortgezet met de wedstrijd tussen Santa Rosa Indians en Chicago. Het behoeft geen betoog, dat deze twee rivalen een spannende ontmoeting garanderen.

Curom Nieuwtjes

Pardon

In de komende dagen kan het gebeuren, dat de aandachtige luisteraar door de stem van een omroeper de hamerslag van de timmerman hoort. Ook kan het voorkomen, dat op andere wijze wordt bemerkt dat er iets gaande is in onze studio's. De grote controlekamer krijgt een grote beurt waarna daar de dezer dagen onvangen Philips apparatuur zal worden geplaatst. Gehoopt wordt uiteraard, dat deze belangrijke veranderingen zullen leiden tot betere programma-afwerking.

Bomans

In de boekenkwartier van zondagavond zal Godfried Bomans uit eigen werk lezen (18.25 uur).

Metropole

Om negen uur zondagavond wordt aandacht gevraagd voor een bijzondere opname van het Metropole-Orkest op een band van de Nederlandsche Radio-Unie. Onder leiding van Dolf van der Linden worden selecties uitgevoerd uit Noord- en Zuid-Amerika, Frankrijk, Engeland en Nederland.

Causerie

Om kwart voor negen maandagavond (dus niet om half negen zoals voorheen, zal de heer Willem Meijer zijn lezingenreeks vervolgen over „Simon Bolivar en zijn tijd".

Experiment

Nu in de maand februari het programma van en voor de Koninklijke Marine op zaterdagavond wordt uitgezonden om kwart over zes worden ook van niet-militaire zijde gaarne reacties tegemoetgezien betreffende dit veranderde tijdstip voor de „Taptoeklanken". Bij de militaire luisteraars wordt een enquête gehouden maar het is gebleken, dat ook heel wat „burgers" naar deze programma's plegen te luisteren, zodat hun mening eveneens gewicht in de schaal zal kunnen leggen.

Voor West-End Cinelandia en Roxy, zie advertenties elders in dit blad.

Caribe.
Zat. Pioneers of the West' om 6.30
Zat 8. uur, Voor jou heb ik gezondigd".
Zond. 6 uur „Pablo y Carolina"
Zond 8 uur „Man from Gods Country"

Royal:
Zat. 8 uur „Joan of Arc"
Zondag 6.00 uur „Pioneers of the West" en om 8 uur „Saddle the wind".

C.V.B.-nieuws:
Zondag 4.00 uur in het Rifstdion. Jong Holland vs. VESTA.

Base-ball-nieuws.
Zondag 10.00 uur v.m. Chicago vs. Sta. Rosa Indians

Cultureel Centrum Curaçao,
Zondag 8.30 uur: Bijeenkomst t. h. v. Fam. Bondam. Schottegatweg Oost 161. Pianorecital door Tolma Bondam van Bremen.

J.P.F.-nieuws:
Zondag om 17.00 uur kindermiddag met film.

Cinetruck-programma.
Hedenavond voorstelling op Buena Vista.

Wachtdienst C.P.N.
W. v.d. Hoof, tel. 36167

Begrafenisverloven:
De heer D. M. Kemp, Oerlaweg 7 is belast met afgifte van begrafenisverloven.

Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling

Examens L.O.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis, dat zij, die in het jaar 1959 examen wensen af te leggen ter verkrijging van een L.O. akte van bekwaamheid tot het geven van onderwijs, zich daartoe schriftelijk kunnen opgeven bij het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling vóór 15 maart a.s.

Bij de aanmelding dient overgelegd te worden een uittreksel uit het geboortenregister of bewijs van inschrijving in het Bevolkingsregister.

Het examengeld, hetwelk vanaf 1 april a.s. ten kantore van de Landsontvanger op Curacao of Aruba kan worden voldaan, bedraagt:

f. 40.— voor elk van de examens voor de akten van bekwaamheid in de SPAANSE TAAL, de FRANSE TAAL, de HOOGDUITSE TAAL, de WISKUNDE en de HANDENARBEID;

f. 20.— voor elk der gedeelten A en B van het examen voor de akte van bekwaamheid als HOOFDONDERWIJZER, het examen voor de akte van bekwaamheid als ONDERWIJZER, het examen voor de akte van bekwaamheid als ONDERWIJZERES BIJ HET VOORBEREIDEND ONDERWIJS, voor elk der examens voor de akten van bekwaamheid in de LICHAMELIJKE OEFENING, de HANDWERKEN VOOR MEISJES en het HANDTEKENEN.

N.B. Bij aangifte voor het A-gedeelte van het examen voor de akte van bekwaamheid als hoofdonderwijzer, dient de akte van bekwaamheid als onderwijzer te worden overgelegd.

Eenmaal betaalde examengelden worden niet teruggegeven (art. 243 lid 5 van het Onderwijsbesluit 1935 (P.B. 1935 no. 49) zoals gewijzigd en aangevuld).

De Heer en Mevrouw
L. EUSTATIUS-LUNAR
geven met blijdschap kennis van de geboorte van hun dochter
LORRAINE CHRISTINE
St. Elisabeth's Gasthuis
11 febr. 1959.

MARIE KOENEN schreef voor waarlijk meer dan één generatie

Een leven vruchtbaar voor de katholieke litteratuur

Marie Koenen aan haar schrijftafel.

(Van een speciale medewerker)

Toen Marie Koenen zeventig werd heeft het haar niet ontbroken aan blijken van warmgestemde erkentelijkheid voor wat zij voor de katholieke literatuur in ons land heeft gedaan en daarmee voor de katholieke cultuur heeft betekend. De katholieke universiteit van Nijmegen gaf haar de onderscheiding van het eredoctoraat. De bladen wijdden in hun letterkundige kronieken uitvoerige beschouwingen aan haar oeuvre.

De grote uitgeverij Het Spectrum had het besluit genomen tot een heruitgave van haar gezamenlijk werk, dat al eerder met de Brand-Van Gentprijs van de katholieke uitgevers en boekhandelaren was bekroond, toen deze voor het eerst werd toegekend. Het maandblad Roeping, in de twintiger jaren het tijdschrift van de katholieke jongeren, wijdde een geheel nummer aan haar met bijdragen van vele harer schrijvende gewestgenoten, van Van Duinkerken, Maria Viola en Bernard Verhoeven, die haar de Vestaalse onzer letteren noemde. De stad Maastricht huldigde haar, die haar burgeres geweest was, in een academische zitting, waarin professor dr. Jos Gielen, de oud-minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, de feestrede hield en dr. Endepols, de voortzetter van het verklarende Handwoordenboek der Nederlandse taal van wijlen haar vader, haar de gelukwensen bracht van de Leidse Maatschappij van Nederlandse letterkunde. Buiten het literaire klimaat van jongerenbeweging en van de naoorlogstijd gekomen stond haar werk midden in een dankbare en feestelijke aandacht. Nu, nu zij het achtste kruisje heeft bereikt, is er stilte gevallen over de levensavond van de grijze schrijfster. Maar velen zullen haar herdenken, met dat gevoel van dankbaarheid, dat haar boeken in zoveel harten opriep. Want haar werk is in zoverre nog niet bijgezet, dat het immer nog wordt gelezen door hen, die boeken halen uit de leeszaal en uitleenbibliotheek en die gevoelig zijn voor de aandoenlijkheid van een zuiver geschreven mooi verhaal. Zij schreef waarlijk voor meer dan een generatie. Die wetenschap zal haar een voldoening zijn, als de bloemen ener stille huldiging in de verstilling zelf van haar gezegende ouderdom, die een leven besluit zo vruchtbaar voor de katholieke literatuur, waaraan het evenwichtig was gewijd.

In het Roepingnummer bij haar zeventigste verjaardag schrijft Marie Koenen zelf het verhaal van haar verhalen, — een frisse, aantrekkelijke bijdrage waaruit men heel het weefsel afleidt van het patroon van haar letterkundig leven. Zij herinnert aan de vroege dagen van haar kinderjeugd, die altijd beslissend is door de indrukken, welke zij zo krachtig meegeeft. Van moeders zijde had zij een grootvader, die schilder was met vóór alles een gevoel voor atmosfeer. Door haar vader was het ouderhuis vol van Nederlandse taal, waarvan al de rijkdommen, zegt zij, tot haar kwamen. Dan zegent zij de omstandigheid, door haar geboorte van het zuiden te zijn, Den Bosch, en erin te zijn terecht gebleven, de Servaasstad Maastricht. En een tweede gezegende omstandigheid noemt zij het, geboren te zijn nog juist op de zelfkant van de goede, ouderwetse tijd, toen de vrede nog onverstoorbaar leek, vóór de opkomst van het zuiden, waartoe het behouden verleden zijn kracht zou bijzetten. Het beeld, dat zij oproept van Maastricht, is dat der grijze stad, de torens, de Sint Servaas en de Sint Jan. Onder de Bogen, de oude omwalling, en verderop de natuurlijke beveiliging van een heuvelrug en het Limburgse verschiet. Het romantische van de atmosfeer zou de toevoeging van het beeld van het andere Maastricht met zijn onvoorstelbaar verkrotte volksbuurten en hun sociale problematiek niet hebben verdragen. Zij gewaagt er niet van. Zij spreekt van haar wantrouwig opkijken naar de roetwalm uit de fabrieksschoorstenen, gelukkig op afstand van het hart van de stad. Onberoerd door de onrust van de opkomende industrialisering van het Zuidlimburgse mijngebied, bekent zij in haar voorkeur voor de zelfkant van de goede, oude tijd evenwel de behoudskracht van de waardevolle tradities eruit voor de toekomst, die stond geboren te worden. En het is hiervan, dat haar boeken altijd opnieuw zullen blijven getuigen.

Planken vol boeken

In het verhaal van haar verhalen vertelt zij, hoe zij als schoolmeisje een opstel over het schoolbord schreef, een opgegeven onderwerp. Haar opstel viel als een sprookje uit. In angst en vrees wachtte zij het oordeel af van de onderwijzeres, die het als laatste achter hield. Maar het onverwachte: als je dit zelf geschreven hebt, zul je nog eens een goed schrijfster worden, was haar opeens de Blijde Boodschap. Het is de overweldigende herkenning van de nog onbestemde droom. Een sprookje over een schoolbord, daaruit blijkt wel haar verhouding tot de werkelijkheid. Deze verhouding tot de werkelijkheid heeft zij altijd gehad, zij heeft er mooie verhalen van gemaakt. De voorzegging van de onderwijzeres gaf haar de onrust der verwachting: planken volgestapeld met boeken, waarvan zij de titels bedacht.

De rijkdommen van de Nederlandse taal vond zij vooralsnog in de Camera Obscura, Staring, Da Costa, Potgieter en de gedegen deftigheid van de Noordnederlandse litteratuur. Maar in de bibliotheek van haar vader vond zij de middeleeuwse geestelijke liederen, gedichten van Prudens en Florimont van Duyse, van Ledeganck en van Van Beers, verhalen van Rosalie en Virginie Loveling en Conscience. Ook met het tachtiger geluid van de Noordnederlandse litteratuur kwam zij in aanraking, en natuurlijk de vervoering van Gorters Mei: een wereld ging open. Maar in het verhaal van haar verhalen gaat zij er gauw aan voorbij. Zij vindt er geen verbinding mee: in het middelnederlands en in het Vlaams, dat zij las, vindt zij de natuurlijke klank van de menselijke stem. En dan vertelt zij van het Jekerdal, het kasteel van Neder-Canne, het witte dorp met zijn ridderhofsteden en men is al aan de stoffering toe van haar eerste verhalen De Witte Burcht, De Toren van Neekum. Zij heeft een bescheiden aanvang, novellen in Van Onzen Tijd, aanraking met Gerard Brom, eindelijk haar grote verhalen in de Beiaard; en wat die tijd voor haar geweest is ligt uitgedrukt in haar geestdrift over het tijdschrift, dat zij klokken luidde voor een nieuw reveil van katholieke wetenschap, kunst en litteratuur. De dagen stonden in bloei: zij zou meedoen. En de stapels boeken zijn gekomen, waarvoor zij de titels bedacht: Het Hofke, en De Moeder, en De Andere, en De Korrel in de Voor, Wassend Graan en Parcival en De Redder en De Wilde Jager, en de prachtige legenden.

De verhalen vonden een lezerskring, en een grote, Paul Haimon schrijft in het aan haar gewijde Roepingnummer over de uitgebreide middenlaag van onze bevolking, die haar las, en wat dat betreft bracht zij het ver. Zij bereikte het katholieke volksdeel. Maar in haar bijdrage in Roeping verhult zij haar voldoening niet over een „doorbraak" naar een neutraal uitgever, de Wereldbibliotheek, die de in Beiaard gepubliceerde roman De Andere uitgaf, en de letterkundige feuilletons van Johan de Meester in De Nieuwe Rotterdamse Courant en van Querido in „Het Algemeen Handelsblad, critici, die zelf romanschrijver waren en die de zuivere verhaalkunst van de Limburgse schrijfster scherp onderscheidden als een zuidelijke en katholieke bijdrage aan de Nederlandse litteratuur.

Geen „grote litteratuur"

Haimons bijdrage in het Roepingnummer was die van een jongere. Zich bewust van het verschijnsel, waarvoor bij jubilea gewaarschuwd is, de hulde met voorbedachten rade, schrijft hij een kleine confrontatie. Tot de grote litteratuur rekent hij dit werk niet. De jongere geslachten hadden de duistere bekoring gekend van Marsman's vers: Slaap met het donker, vrouw, slaap met de nacht. De stemming van dreigende onheilspelling vond men bij Streuvels nog en bij Van Schendel, wier boeken evenwel voor die van de jongere schrijvers werden gesloten. Door Marie Koenen's boeken kon men ontroerd worden, tot tranen zelfs, maar niet worden weggerukt en geslingerd tussen hemel, hel en aarde, zodat we met ons naakte menszijn in onze handen staan. Hoe waarachtig dit pathos is, dat aan het boek de eis stelt dat het ons tussen de eschatologische uitersten heen en weer slingert, gelukkig kent de verbeeldingslitteratuur nog het geliefde boek, dat de weldadigheid geeft van de rust van een harmonisch evenwicht. De jeugd verkent het leven in andere lectuur dan die van Marie Koenen. Van haar boeken is de lof verkondigd, dat zij iedereen in handen kunnen worden gegeven, jong en oud, die eis van onschuldige lectuur, die aan het katholieke boek werd gesteld. Men kan er de vraag tegenoverstellen, aan welke litteratuur de voorkeur is te geven, aan die, welke onschuldigen niet tot schade is, of aan die, welke schuldigen tot voordeel dient; aan die litteratuur, waarin de levenswerkelijkheid niet wordt onderkend of aan die, waarin de lezer eraan wordt geconfronteerd. Bij haar zestigste verjaardag is van Marie Koenen geschreven, dat zij het volksverhaal tot kunst heeft veredeld. Wat in de Kempische volksverhalen van Conscience, en, erger nog, in die van de beide Sniedersen schema was, eenzijdig slechte mensen, wier kwaad niet geschilderd werd, en goede, wier deugd uitvoerig werd uitgemeten, de strijd tussen goed en kwaad die zonder meer de strijd was tussen de gelovige en de hem belagende ongelovige, dat was overwonnen vanaf de eerste verhalen van Marie Koenen. Zij schreef, tegen een achtergrond van een veel dichterlijker verbeelding, een eindeloos veel zuiverder psychologie, vooral van de vrouwelijke, waarvoor zij een fijne intuïtie had. Zij onderkende de spanningen tussen goed en kwaad in de éne menselijke ziel, en zij schreef een eindeloos rijker geschakeerd proza dan het volksverhaal had gekend. Haimon treft in zijn artikel heel zuiver de sfeer van Marie Koenen's werk als de ingetogen stilte van een zondagmiddag, wanneer het Limburgse dorp het omfloerste gelaat heeft van een jonge vrouw met een rouwsluier ervoor en hij zich afvraagt, of hij Fina ziet of Virginie uit de roman De Andere. En ook he[illegible] [illegible]r heugenis aan haar je[illegible] ge[illegible] gdvervoering bij de lectuu[illegible] Toren van Neekum was gel[illegible] welke Een berg vol dromen [illegible] Schendel gaf in een gevoelsv[illegible]ng met de natuurverbeelding van Streuvels, waarvan de droom der eerste onbestendige verliefdheid de voorsmaak heeft geproefd.

„Lectuur gebleven"

Litterair staat het werk van Marie Koenen buiten het klimaat der huidige waardebepalingen. In de ontwikkeling van de katholieke litteratuur, tot het mondig worden waarvan het bijdroeg tussen De Beiaard en Roeping in, heeft het zijn onmiskenbare betekenis. Dat het zich als lectuur handhaaft is misschien de tegenweer van de lezer tegen de hedendaagse litteratuur, die confronteert aan een nauwelijks genoeg te ontluisteren werkelijkheid van onbehagen. Hoe de maatstaven wisselen en de gezichtskanten der verbeelde werkelijkheid telkens anders zullen zijn, er zijn maatstaven, die niet straffeloos kunnen worden uitgewist. De dichter Nijhoff, tijdgenoot van een andere generatie dan die van Marie Koenen, legt zo'n maatstaf aan: de figuur uit de roman, die wij lezen, is op dat ogenblik onze naaste; wij vragen onophoudelijk, ons mensen te geven, van wie we kunnen houden. Dat heeft Marie Koenen buiten elke twijfel, en even onophoudelijk als het hier gevraagd wordt, gedaan. Zij is geworden wat haar onderwijzeres voorzegd heeft, een goed schrijfster, en zij heeft, na die blijde boodschap, gedaan wat zij zich voornam: zij heeft een stapel boeken geschreven, waarvoor zij al die namen bedacht, en zij vond duizenden, die ze lazen. Het is nu stil rond haar geworden. Boeken hebben het vermogen ons tot alleen zijn te brengen, zegt Nijhoff. In zulk alleen zijn, waarvan de stilte verwant is aan de hare, zullen velen haar nòg lezen. Dit zal, met een terugblik op haar omvangrijke arbeid, haar beste voldoening zijn, nu haar gezegende levensavond met het achtste kruisje getekend is.

Drs. Römer over het toerisme

Willemstad. — Gisteravond hield in „Hotel Avila" Drs Carlos Römer voor het Nederlands Antilliaans Genootschap van Academici een lezing over het Toerisme en zijn betekenis voor onze eilanden.

Aan de hand van cijfers toonde spreker de bevolkingsaanwas van Curaçao en wees er op dat men met het gebruikelijke middel tot opvanging van deze aanwas de industrie er niet zou kunnen; een van de middelen zag hij in de toeristenindustrie. Tot nu toe is hier niet voldoende aan gedaan. Men moest begrijpen dat met een hotel neerzetten men er niet komt, aangezien de toeristen niet komen om in het hotel te blijven zitten. In dit verband brak hij eens lans voor de folklore en voor het behoud van de oude gebouwen en gevels. Tijdens het geanimeerd debat dat hierop volgende bleek dat spoedig weer drie van de fraaiste gevels in destad op de nominatie komen om neergehaald te worden.

De Gaulle vindt Elysee ongeschikt

Parijs. — President De Gaulle overweegt zijn officiële residentie van Vincennes, ten Oosten van Parijs, waar vroeger de Franse koningen zetelden. Naar verluidt vindt De Gaulle het Elysee ongeschikt als officiële verblijfplaats. Functionarissen verklaarden dat nog geen definitief besluit is genomen. Het kasteel van Vincennes zou eerst opgeknapt moeten worden en dat zou wel een jaar of twee vergen.

Klassieke muziek op de plaat

Puccini's „Suor Angelica"

De stem van Inge Borkh

Suor Angelica" is het middenstuk van het drieluik, dat Puccini, onder de verzamelnaam „Il Trittico" tegen het einde van zijn leven creëerde. Drie een-acters, handelend over de dood: een realistische liefdesmoord op de Seine, (Il Tabarro) een extatische kwasi-mystische zelfmoord in een zeventiende eeuws klooster (Suor Angelica), een schelmachtige, wereldberoemd gebleven farce met een dode man in het renaissancistische Florence (Gianni Schicchi). In ons land is practisch alleen het laatste stuk bekend geworden door toedoen van de Nederlandse Opera. Zij zal dit seizoen ook „Il Tabarro" aan haar repertoire toevoegen. Waarom niet tevens „Suor Angelica" om het „Trittico" eens in zijn geheel op een avond te kunnen uitvoeren?

Hoe dit zij, het gebeurt niet. De geïnteresseerde liefhebbers verwijs ik dus en met grote vreugde, naar de plaat. His Masters Voice publiceerde „Suor Angelica" op ALP 1577 met orkest en koor van Santa Cecilia te Rome onder directie van Tullio Serafin, terwijl de titelrol gezongen wordt door niemand minder dan Victoria de los Angeles en men verder in de uitvoerige vrouwenbezetting de fameuze alt Fedora Barbieri tegenkomt in de rol van la zia principessa.

De plot van deze eenacter is melodramatisch genoeg. Suor Angelica is een prinses, die reeds vele jaren in het klooster is, maar van wier verleden haar medezusters niets weten. Op een dag wordt haar, die nooit bezoek krijgt, de komst van haar tante aangekondigd. De ijskoude, hooghartige vrouw legt haar een document ter tekening voor, waarbij zij afstand doet van haar vermogen, ten bate van haar jongere zuster, die in het huwelijk wil treden. De tante leest haar de les: zij kan nooit genoeg berouw over haar zonden hebben. Die zonde is — wat zou het anders zijn — een buitenechtelijk kind. Angelica vraagt hartstochtelijk naar enige mededeling over haar zoon, die zij nooit meer gezien heeft. Dan vertelt de tante, dat de zoon inmiddels twee jaren geleden is gestorven. Met een doordringende gil stort zuster Angelica ter aarde. Des nachts bereidt zij zich uit kruiden een dodelijke drank en neemt die in. Nauwelijks heeft zij dit gedaan, of zij komt tot besef van haar daad. In haar doodsangst roept zij de H. Maagd aan en deze verschijnt uit de kloosterkapel, terwijl een jongetje voor Haar uitloopt. Op een teken van de Madonna doet het kind enige passen in de richting van de stervende Suor Angelica.

Puccini noemde dit het mystieke libretto, waar hij zijn hele leven naar gezocht had. Het is, zoals men ziet, slechts melodramatiek van de stuiversroman, maar het is technisch gesproken goed theater, dat enkele sterke scènes à faire bevat en de titelrol gelegenheid biedt tot hoog-pathetische ontboezemingen van haar gekweld gemoed, afgewisseld met pieus-pittoreske scènes in het vrouwenconvent. Puccini heeft er het sentiment niet bij gespaard. Hij verschijnt hier zelfs voor hem zeldzaam sentimenteel. Hij hanteert de kunstgrepen met het gerijpte meesterschap, waarover hij toen beschikte, maar de dagen waarin hij ontroerend charmerend was als in „La Bohème" liggen ver achter hem. Deze hoge dramatiek van een dergelijk gegeven lag hem boven zijn macht, gelijk hij in „Turandot" ook reeds bewezen had. „Il Tabarro" lag meer binnen zijn kader, evenals de puntige spotternij van „Gianni Schicchi", die nie alleen een werkelijk meesterwerk is gebleken, maar bovendien als komische opera zulk een verfrissende verrassing in dit tranenrijke oeuvre.

Hoe dan ook, het „Trittico" vertegenwoordigt Puccini in al zijn aspecten, waar „Suor Angelica" een wezenlijk element van vormt. Met de zwakheden van het stuk verzoent men zich bijna geheel, als men luistert naar de hartveroverende zang van Victoria de los Angeles, die nog altijd in haar vak haar gelijke zoekt. Serafin houdt alles sterk in de hand. De opname is groot en ruim van klank. Men mag het een model-uitvoering noemen.

„Il Trovatore"

In de Muzikale Meesterwerken-Serie verscheen onder nummer MMS-2008 een goede concertversie van Verdi's „Il Trovatore" met het Ned. Philharmonisch Orkest onder leiding van Walter Coehr. In de rollen ontmoet men Garfield Swift (Luna), Siemen Jongsma (Ferrando), Margit Opawsky (Leonora), Nini de Vries (Ines), Leo Larsen (Manrico) en Anny Delorie (Azucena). De dramatische knooppunten van het werk verschijnen in een goede samenhang. De zang voldoet aan redelijk hoge eisen, zonder nu direct uitblinkers te vertonen, terwijl de klank zeer bevredigend is.

Een andere aandacht verdienende opname uit de sfeer van het opera belcanto is een Decca Medium Play (LW 5335), gewijd aan de stem van de jonge Duitse hoog dramatische sopraan Inge Borkh, wier roem voor goed gevestigd is met de titelrollen in Strauss' „Salome" en „Elektra", maar die ook nog wel andere zwaar dramatische noten op haar zang heeft. Op deze plaat zingt zij (begeleid door het London Symphony Orchestra onder Anatole Fistoulari) de aria „Divinités du Styx" uit Glucks Franse „Alceste" (maar in het Duits gezongen!) „Coi io sapete" uit „Cavalleria Rusticana", „La luce langue" uit Verdi's „Macbeth", de Air de Lia uit Debussy's „L'Enfant prodigue" en het charmerende melodieuze „Mondlied" uit Dvoràks „Rusalka", dat feitelijk operette op haar best is. Vocaal is bijna alles wat Inge Borkh laat horen overweldigend. De stem is enorm en van een zeldzame rijkdom en klankpracht. Geen zee gaat haar te hoog. Het valt inzonderheid in de beide Italiaanse stukken vast te stellen. In Debussy kan zij er niet aan ontkomen de zee hoger te doen gaan dan zij in werkelijkheid gaat. Men kan daar enig stilistisch bezwaar tegen hebben, ofschoon haar zeer bewogen en muzikale voordracht toch doet beseffen welk een prachtige theateraria dit stuk is. In het Mondlied hoort men de stem welbeschouwd op haar rijkst in dit in wezen eenvoudige, echt melodieuze bel-canto. Een zangeres van groot formaat.

Mendelssohn en Grieg

Philips heeft weer eens een vervolg gegeven op zijn reeds vroeger gepubliceerde opnamen van Spaanse Zarzuela's. Op N 00995 R hoort men fragmenten uit „La gran via" en „Agua Azucarillos y Aguardiente", beide van F. Chueca met alle verve en plezier uitgevoerd door de Agrupaciòn Sinfonico „La Zarzuela" onder leiding van Federico Morено Torroba, met zulke uitmuntende zangers als Maria Dolorés Ripolés, Inés Rivadeneira, Salvador Castello, Tino Pardo en Miguel Sierra. Volksmuziek, melodie en ritme, bonte kleur en felle levensvreugde.

Philips verraste voorts met twee opnamen in de serie „Klassieke Klankjuwelen", t.w. het Concertgebouworkest onder George Szell met de Ouverture, 't Scherzo, de Notturno en de Bruiloftsmarsch uit Mendelssohns „Summernightsdream" in de straffe markante stijl van Szell gespeeld. (05324 R), alsmede het Residentie-orkest onder Willem van Otterloo met de beide Peer Gynt-suiten van Grieg, waarin Erna Spoorenberg een prachtige vertolking geeft van Solveigs Wiegenlied. De uitvoering is zeer verzorgd (G 05312 R).

MOBACH.

EMMASTAD

WACHTDIENST C.P.I.M.

Telegram Afdeling

Van 7.00 — 18.30 tel. 2307
Van 18.30 — 7.00 J. J. Roos tel: 3209
b. g. g. tel: 2400

Personeel Afdeling.
C. G. de Haas, Generaalsweg 33, Voormalig Amerikanenkamp. tel: 0—43159
b. g. g. tel: 2400

Materialen Dienst.
A. de Jong tel: 4234
Geneeskundige Dienst:
Dr. De Loos, tel. 4447
b. g. g. tel: 2400

Weekendwacht Suffisant:
Gedurende dit weekend zal in dringende gevallen de heer J. Wessel kunnen worden opgebeld onder no. 4523
B. g. g. nad. inl. tel. 2400

C.S.M.
Rederij Scheepsagentschappen
W. Punt tel: 2580
Zond. E. v. d Werf tel: 3101

Theater Asiento:
„The night Holds terror" (Zat.) Zond.
„De Slavin van het Oerwoud"
Toegang uitsluitend voor leden en introducees.

Vier Crediet Unions officieel opgericht

Willemstad. — Hedenmorgen werden ten kantore van notaris Mr. E. C. Henriquez de akten gepasseerd waarbij vier „Credit-Unions" werden opgericht, t.w. Santa Familia, Santa Ana (Havenarbeiders), San Hosé (Wacao) en Santa Cruz. Aanwezig waren de respektievelijke voorzitters van de unions, de Heren Hilberto Thomas, Jossy Cranwinkel, Reinardo Muzo, en Hypolito Monte, benevens de geestelijk adviseur Dr A. Römer en de rechtskundig adviseur Mr G. Hermans.

NON-STOP-PROGRAMMA VAN RADIO HOYER

Willemstad. — Na de eerste proefuitzending in het weekend van 7 op 8 februari zal Radio-Hoyer ook in dit weekend een non-stop-uitzending geven. Gedurende 41 uren zal Radio-Hoyer in de lucht blijven. Deze nachtelijke uitzending is een gezamenlijke uitzending van Radio-Hoyer I en II, beginnend om 22.00 uur. Zondagmorgen om 8.00 uur brengen beide zenders weer hun eigen programma. Het overzicht van deze uitzending is als volgt:

Zaterdagavond: 22.00 — 01.00 uur: „Nightclub El Imaginario"; 01.00 — 01.30 uur: Recordar es vivir (platen uit de verled en tijd); 01.30 — 02.00 uur: Danzones de Ayer (Cubaanse muziek); 02.00 — 4.45 uur: Gevarieerde muziek (Latijns en Noordamerikaanse muziek); 04.45 — 05.00 uur: Religieuze muziek (Western style); 05.00 — 05.30 uur: Uitzending van een mis, gezongen door het koor van Santa Ana (een opname); 05.30 — 07.00 uur: Religieuze muziek; 07,00 — 08.00 uur Lichte muziek (soft music).

Prinses BEATRIX en Koning BOUDEWIJN

Profiterend van de afwezigheid van de fotografen die naar Zuers waren gegaan waar de laatste hand werd gelegd aan de film van de Olympische Skikampioen. Tony Sailer, hebben koning Boudewijn en prinses Beatrix — soms alleen, samen — in St. Anton skitochten gemaakt.

Bij het vallen van de avond zaten koning en prinses lange tijd met hun gevolg in gesprek bijeen aan een tafel in de bar van hun hotel.

Onze wereld deze week

De macht van Albion schijnt nog verder te tanen. Ver buiten hun eigen land hebben Grieken en Turken van gedachten gewisseld over de wenselijkheden en mogelijkheden inzake het eiland Cyprus en beide partijen konden uiteindelijk melden tot overeenstemming te zijn gekomen en nu gezamenlijk met Londen te willen spreken. Daar was de regering bijzonder verrast over de vergaande voorstellen met betrekking tot de toekomst van Cyprus en begon — nadat men over de eerste schrik heen was gekomen — ijlings de gouverneur-generaal te ontbieden voor een bespreking tussen heel dikke muren. Tot welke conclusie men daar ook zal komen, tot welk compromis de regering ook bereidheid zal tonen, het is voor alle partijen te hopen, dat nu eindelijk eens voorgoed een einde komt aan het bloedvergieten op dat mooie eiland in de Middellandse Zee — ook al zal de invloedssfeer van Engeland in dat strategisch inderdaad belangrijke gebied iets gaan verminderen.

— — —

John Foster Dulles ...zware taak tijdelijk overgedragen...

Minister John Foster Dulles is na zijn laatste reis naar Europa (de hoeveelste al?) bij terugkeer in Washington naar het ziekenhuis verwezen. De steeds bezige staatsman, die het zich tot een eer rekent voor zoveel mogelijk de vraagstukken ter plaatse aan te pakken en derhalve alle hoeken der aarde heeft bezocht, moest het ditmaal verliezen van de artsen en tijdelijk zijn zware taak overdragen. Daar is niets aan te doen — hoewel Eisenhower spijtig opmerkte dat deze ziekte van zijn minister van buitenlandse zaken wel ongelegen kwam. Er staat namelijk weer een belangrijke conferentie voor de deur: de bespreking der grote mogendheden over Berlijn in het algemeen en de toekomst van Duitsland in het bijzonder. President Eisenhower maakte er geen geheim van, dat hij het van Dulles ten zeerste waardeerde dat hij persoonlijk de voorbesprekingen heeft willen voeren in Londen, Parijs en Bonn en daarmede „de zaak-Duitsland" vrijwel tot op de laatste minuut zelf heeft willen bijhouden.

Ook in Moskou zijn reacties gekomen naar aanleiding van de berichten over de komende Duitsland-conferentie in Genève. De Russen zeggen niet van zin te zijn hun reeds bekende standpunt te verlaten en al genoeg te hebben toegegeven door vrije verkiezingen in geheel Duitsland te willen toestaan. Hieraan werd de voorwaarde verbonden, dat deze verkiezingen niet onder toezicht mochten komen van welke internationale organisatie dan ook. Het is duidelijk, dat wat dit punt betreft voor de westerse landen een adder onder het gras schuilt; men kent maar al te goed het Sovjet-beginsel inzake volkomen vrije verkiezingen — waarbij toch maar steeds met een knuppel achter de deur wordt gezwaaid. De afgelopen week heeft men zich in Franse diplomatieke kring niet erg optimistisch over de conferentie van Geneve uitgelaten; de westelijken zijn het in grote lijnen nu wel eens over het ter bespreking in te nemen standpunt, maar dat van Russische zijde weer onoverkomenlijke hinderpalen zullen worden opgetrokken, daarvan is men in Parijs wel overtuigd. De toeschouwer is alleen nog maar benieuwd welk geschut de Russen nu weer van stal zullen halen.

— — —

De tegenwoordige regering van Cuba wil oud-president Batista een afstraffing bezorgen. Aan de regering van de Dominikaanse Republiek werd om uitlevering van de dictator gevraagd omdat hij oorlogsmisdadiger zou zijn. Het is zeer de vraag of inderdaad tot uitlevering zal worden overgegaan, vooral ook omdat vele landen zich bepaaldelijk hebben gesteld tegen de lange reeks doodvonnissen, die de laatste week in Havanna werden geveld. De Dominikaanse Republiek kan zich gesteund weten door de weerzin die zich in vele landen heeft geopenbaard naar aanleiding van de „afwikkelings-methoden" van Fidel Castro en zijn aanhang. Daarom zien we Batista nog niet in Havanna terug.

Ex-president Batista ...om uitlevering gevraagd...

— — —

Indonesië heeft een visje uitgeworpen in Australië met de duidelijke bedoeling de Nieuw-Guinea-kabeljauw eindelijk te kunnen binnenslepen. Soekarno heeft zijn minister van buitenlandse zaken naar Canberra gestuurd om daar te doen informeren wat Australië zal doen voor het geval de Nederlandse regering zou besluiten het Nederlands gedeelte van Nieuw-Guinea zonder meer prijs te geven. Deze laatste veronderstelling zou voedsel kunnen geven aan de geruchten van eind vorig jaar, dat Nederland het beu werd inzake de handhaving van de post op Nieuw-Guinea en de mogelijkheid van internationale bestuur zou willen overwegen. Hoe het ook zij, het dezer dagen in Djakarta genomen besluit om ook maar de rest der grote Nederlandse bedrijven te confiskeren komt weer niet al te best uit op dit ogenblik, dat met buitenlandse mogendheden wordt geconfereerd over „goede wil" enzovoort....!

Operatie van Dulles goed verlopen

Washington. — De Amerikaanse minister van Buitenlandse. Zaken, Foster Dulles, is vrijdag te Washington in het Walterreed-Hospitaal geopereerd aan een Liesbreuk.

De operatie is goed verlopen en de toestand van minister Dulles is op het ogenblik bevredigend, zo is bekendgemaakt

De medische directeur van het Hospitaal, Leonard Heaton, is van mening dat de 70-jarige Dulles lijdt aan uitputting tengevolge van zijn aktiviteit als minister.

Wordt MAKARIOS de eerste president?

CYPRUS de volgende week onafhankelijke REPUBLIEK binnen Gemenebest ?

Londen. — De Britse, Griekse en Turkse ministers van Buitenlandse Zaken hebben te Londen besloten, dinsdag a.s. een driemogendhedenconferentie over Cyprus te beleggen, die te Londen zal worden gehouden. Ook aartsbisschop Makarios zal aan de besprekingen deelnemen.

Een gezaghebbende bron in Londen vermoedt dat Cyprus de volgende week een onafhankelijke republiek binnen het gemenebest zal worden, met aartsbisschop Makarios mogelijk als eerste president.

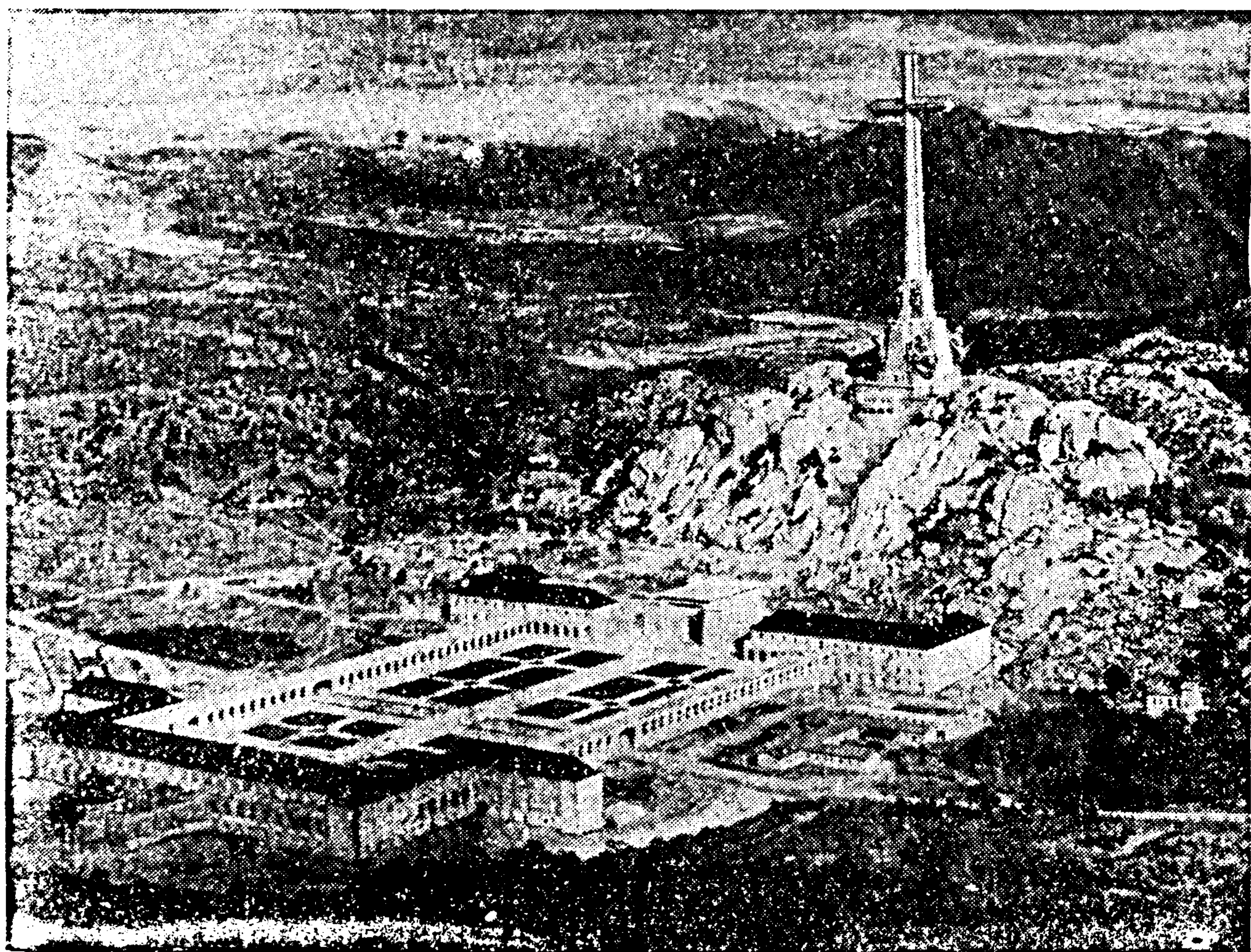
De Britse bases op het eiland zullen dan in enclaves onder Engelse souvereniteit liggen. Griekenland en Turkije zouden onder een gemeenschappelijk hoofdkwartier troepen op het eiland hebben.

Daarbij zou de Syprische Republiek zelf beschikken over 2.000 soldaten en 2.000 Gendarmes. Gerecruteerd uit Turkse en Griekse Cyprioten.

Aartsbisschop Makarios verklaarde vrijdagavond te Athene dat hij voornemens is zondag a.s. naar Londen te vliegen. Hij liet er op volgen dat hij nog geen uitnodiging had ontvangen om deel te nemen aan besprekingen over Cyprus, zoals sommige berichten wilden doen geloven.

De Britse autoriteiten hebben vrijdag 41-Grieks-Cyprische gevangenen vrijgelaten. Er worden nu nog ruim 1.100 Griekse Cyprioten vastgehouden.

EEN PRAALGRAF WACHT OP HELDEN

Tot een kwart kilometer hoog rijst het enorme kruis van het monument voor de gevallenen in de Spaanse burgeroorlog op uit het bergland van Guadarrama. In de rotsformatie onder het kruis is een kerk uitgehouwen. Ervoor ligt het reusachtige klooster „Santa Cruz de la Valle de los Caidos".

(Van onze correspondent in Spanje)

Op 1 april 1939 werd door de regering van generaal Franco een besluit geproclameerd, waarin bepaald werd dat een monument zou worden opgericht ter nagedachtenis aan alle gevallenen uit de wrede burgeroorlog en ter eeuwigdurend voorbeeld voor de komende generaties. Het zou niet zo maar een gedenkteken worden, maar tevens een plaats van bezinning, van studie en gebed. Een kruis zou de gedachte aan de doden moeten symboliseren, een kerk zou de plaats worden om voor die doden te bidden en een klooster zou het oord van sociale studie en bezinning zijn. Aan de architect Diego Mendez viel de eer te beurt deze omvangrijke opdracht te realiseren. Hij zou dat moeten doen onder supervisie van het Spaanse staatshoofd zelf, die met dit bouwwerk een eigen Escoriaal gebouwd wenste te zien. Zelf heeft hij, tezamen met de verdediger van het Alcazar van Toledo, generaal Moscardo, de plaats voor dit monument uitgezocht. Hij situeerde zijn droom op twintig kilometer afstand van Madrid in het vrijwel onbewoonde bergland van Guadarrama.

Daar vond hij een honderd meter hoge grillige rotsformatie, opgebouwd uit voornamelijk graniet. Daar bovenop zou het kruis en in de rots zou de kerk gebouwd moeten worden. In 1941 werd door zevenhonderd arbeiders met de bouw begonnen. Een grote nieuwe weg moest worden aangelegd en 900.000 ton rots moest uit het gebergte worden verwijderd. Zestien jaar later, einde 1957, bereikte het gigantische bouwwerk, dat voornamelijk wordt gekenmerkt door zijn ongehoorde afmetingen, zijn voltooiing. Het heeft aanvankelijk in de bedoeling van de Caudillo gelegen om het monument nog in 1957 te inaugureren, maar dat is er ook in 1958 nog niet van gekomen. En nu wij 1959 schrijven is het nog steeds niet bekend wanneer de gevallenen uit de Spaanse burgeroorlog officieel hun gedenkteken zullen krijgen. Het vorige jaar is het voor het publiek ter bezichtiging opengesteld. Voortvarende autobusondernemers begonnen hun eerste trips naar het gebergte van Guadarama te organiseren. Maar voorlopig hebben zij niet veel bezoekers geboekt. Want de belangstelling van het Spaanse volk voor „zijn" oorlogsmonument is niet bijzonder groot.

Dat blijkt ook uit de steeds weer herhaalde oproepen, die regelmatig in de dagbladen worden gepubliceerd, waarin de nabestaanden van tijdens de burgeroorlog gesneuvelde Spanjaarden worden verzocht hun wens kenbaar te maken dat de resten van hun dierbaren in „Het Dal van de Gevallenen" worden bijgezet. Die oproepen hebben nog niet het gewenste resultaat gehad. Bovendien is van het begin af de bedoeling van generaal Franco geweest dat de doden van beide zijden, zonder onderscheid, een plaats in het mausoleum zouden krijgen. Hiertegen is de laatste tijd, van de zijde van de Falange een steeds sterker verzet gegroeid, dat nog steeds niet gebroken blijkt. De Spaanse zwarthemden willen Het Dal van de Gevallenen, het „Valle de los Caidos" voor zichzelf bewaren, omdat zij zichzelf de ware redders van Spanje voelen. In deze twist bij de lijkbaar van de gesneuvelden heeft Franco behoefte aan tijd.

Daarom wellicht heeft de architect, Diego Mendez, plotseling besloten dat de voorgevel van de onderaardse kerk niet voldoet. Deze werd dus afgebroken en het herstel is in volle gang. Ook werden enige ornamentale lampen onvoldoende geacht, zodat ook daarvoor nieuwe moesten worden ontworpen en gemaakt. En intussen kan Franco zich afvragen of zijn overwinning in de burgeroorlog wel zo definitief is geweest als hij heeft gedacht.

Zoals gezegd, Franco heeft een eigen Escoriaal willen bouwen. De parallellen tussen beide monumenten, zijn ondanks alle uiterlijke verschillen, bijzonder groot. Op 10 augustus 1557 behaalde Philips II zijn grote overwinning bij Saint Quintin op de Franse legers. Om die overwinning blijvend te kunnen vieren besloot hij een gedenkteken te bouwen, waarmee hij tevens zijn grote vader Karel V wilde eren. Voorts zou het een mausoleum moeten zijn voor alle Spaanse koningen.

Juan Bautista de Toledo en Juan Herrera kregen de opdracht het immense complex te bouwen. Hun schepping zou jarenlang het toonbeeld voor de Spaanse architectuur blijven.

Een en twintig jaar werd er aan het Escoriaal gebouwd. En om al die tijd een goed overzicht te kunnen hebben, liet Philips II in een belendende rots een zetel uithouwen, waarin hij zich dikwijls placht neer te zetten.

Het gehele monument voor de gevallenen is een kwart kilometer hoog. In de honderd meter hoge rots werd een kerk uitgehouwen van driehonderd meter lengte en een hoogte van veertig meter. Veertigduizend wagonladingen graniet werden uitgehakt. Een bronzen deur met een gewicht van 27.000 kilo, waarop de twaalf apostelen en de vijftien geheimen van de rozenkrans zijn uitgedreven, sluit deze kerk af. De wanden van deze krypte zijn tot aan het gewelf versierd met reusachtige mozaïeken ontworpen door Santiago Padros. Het zijn voorstellingen van legers gesneuvelden, die langs de kanonnen en de vlaggen van de overwinnaars opstijgen naar de engelen. Boven een enorm hardstenen altaar in het hart van de kerk verleent een schacht toegang tot de top van de rots, waarop een kruis van honderdvijftig meter hoogte is gebouwd.

Dit kruis, dat het ganse monument domineert, is opgetrokken uit Argonees graniet, de hardste steen die Spanje kent. Het is van een bewonderenswaardige constructie. De vrije armen zijn ieder vijf en twintig meter lang en zo breed en sterk dat twee vrachtauto's van vijftien ton elkaar op een arm kunnen passeren.

Dit kruis is hol. Krachtige liften brengen de bezoekers vanaf de begane grond tot 250 meter hoogte, waar zij in de kruisarmen kunnen wandelen en genieten van een fantastisch vergezicht.

Het geheel is zo verschrikkelijk groot, dat men eigenlijk enkele kilometers afstand moet nemen om het in zijn geheel te kunnen overzien. Dit is een teken van onze tijd. De ganse wereld schijnt zich te bekwamen in het bouwen van zo groot mogelijke monumenten en gedenktekens. Men gaat daarbij van geheel andere dimensies uit. Men moet in straaljagers, supersonische raketten of aardsatellieten kruipen om deze producten van menselijk vernuft te kunnen overzien. De eenvoudige bezoeker op pelgrimstocht wordt door vrees bevangen wanneer hij deze monumenten nadert. Door hun massaliteit, hun ongehoorde omvang dreigen zij de mens te verpletteren. Het eenvoudige individu verdwijnt in de chaos van maten en gewichten. Men kan nog slechts dichterbij treden om de onderdelen van de constructie te beschouwen. Ontroering wekken deze monumenten dan ook zelden op. Men komt niet verder dan te constateren dat ze inderdaad groot zijn en hoog: een extase waartoe men ook geraakt bij het beschouwen van de Eiffeltoren.

Aan de voet van het honderdvijftig meter hoge kruis heeft de beeldhouwer Juan Avalos vier evangelisten gebouwd. Wij schrijven met opzet „bouwen". Lucas, Marcus, Mattheus en Joannes zijn in zittende houding achttien meter hoog. Hun voeten alleen zijn al groter dan een mens. Uit een hiel zou men reeds een levensgroot beeld kunnen houwen. Ieder beeld weegt een half miljoen kilo en is gemaakt in zeshonderd stukken. Het zijn renaissancistische voorstellingen met enorme gespierde lijven, baardige koppen met wapperende haren. Wat de verdienste van Avalos ook moge zijn, hij heeft in ieder geval „grote beelden" gemaakt.

Aan de achterzijde van de berg zijn een klooster en een gastenverblijf gebouwd. Deze zijn ook zeer omvangrijk en omsluiten een plein waar in de toekomst massale bijeenkomsten kunnen worden gehouden. Het heeft — naar verluidt — aanvankelijk in de bedoeling van generaal Franco gelegen een speciale lekenorde voor de bevolking van dit klooster op te richten. Hijzelf zou daar de geestelijke leider van willen zijn. Het Vaticaan is echter van mening geweest dat de Caudillo het al druk genoeg had met het vervullen van zijn functies van staats- en regeringshoofd. Als religieus leider achtte men hem niet zo geschikt. Met zachte drang heeft men hem overreed van zijn plannen af te zien.

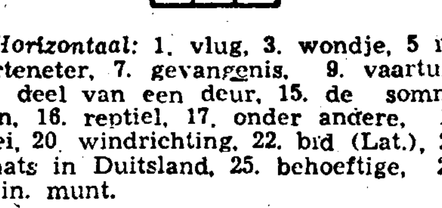
Tenslotte is overeenstemming bereikt met de Benediktijnerabdij van Sillos, die inmiddels in het Dal van de Gevallenen een zelfstandige nederzetting heeft gevestigd. Bij staatsdecreet is bepaald - zo gaat dat in Spanje - dat de abdij de naam „Santa Cruz de la Valle de los Caidos" zal dragen. De abdij moet volgens hetzelfde decreet bevolkt worden door tenminste twintig monniken met een corresponderend aantal novicen en geprofesten.

Deze kleine gemeenschap zal — aldus is bij wet bepaald — bidden tot God voor de zielerust van de gevallenen; werken voor de vestiging van de christelijke vrede onder alle mensen en de zegen van de Allerhoogste afsmeken over Spanje. Voorts zal de nieuwe abdij een koorschool oprichten om aan alle plechtigheden de nodige luister bij te kunnen zetten. Er zal een sociaal studiecentrum worden opgericht met bibliotheek, beurzen, publicaties en pensionaat. Van dag tot dag dient de sociale ontwikkeling in de wereld te worden gevolgd en dient alles wat reeds sociale geschiedenis geworden is, te worden bestudeerd. Via een maandblad zullen de vruchten van deze studie kenbaar gemaakt moeten worden aan de Spaanse arbeiders, ondernemers en technici. Een speciale commissie, waarin zitting hebben verschillende ministers, de bisschop van Madrid, twee later aan te wijzen prelaten en de abt van de abdij, zal het sociale studieprogramma opstellen.

Wat men tenslotte ook over dit gigantische monument wil opmerken, men kan niet ontkennen dat het geheel getuigt van durf en overtuiging. Natuurlijk uit zich ook hier de bijna spreekwoordelijke latijnse overmoed. Niets zou goed genoeg geweest zijn voor de nieuwe Spaanse heerser.

De afmetingen van dit monument voor de gevallenen zijn bepaald in verhouding tot het geloof dat Franco koestert in zijn roeping en voor het belang dat hij heeft gehecht en nog hecht aan wat hij noemt zijn „bevrijdingskruistocht". Met dit monument heeft hij gestalte gegeven aan wat hij de historische betekenis van zijn werk acht. En zo de komende generaties de omvang hiervan zullen onderschatten, dan staat daar in het bergland van Guadarrama het gigantische monument, waar — naar de Caudillo hoopt — eerlang ook zijn eigen praalgraf zal staan. Helaas schijnt Franco — zoals „Time" onlangs heeft opgemerkt — voorlopig de enige kandidaat voor dit indrukwekkende mausoleum te zijn......!

Onze zaterdag-puzzle

Horizontaal: 1. vlug, 3. wondje, 5 insecteneter, 7. gevangenis, 9. vaartuig, 12. deel van een deur, 15. de somma van, 16. reptiel, 17. onder andere, 18. klei, 20. windrichting, 22. bid (Lat.), 24. plaats in Duitsland, 25. behoeftige, 26. Chin. munt.

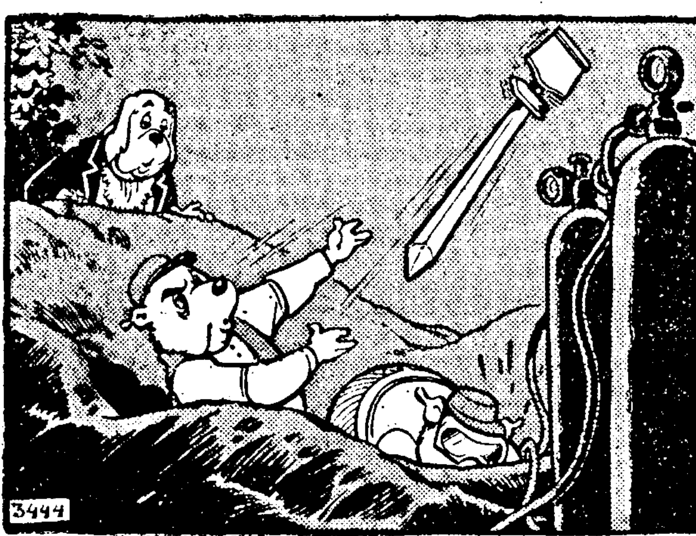
Verticaal: 1. deel van het kippenhok, 2. zwarte substantie, 4. gevangenis, 6. ik (Lat.), 8. voorzetsel, 9 speelgoed, 10. groet, 11. toiletartikel, 12. voor, 13. noodsein, 14. te allen tijde, 19. boom, 21 boom, 22. gewicht, 23. voorzetsel.

Onze oplossing van de vorige week

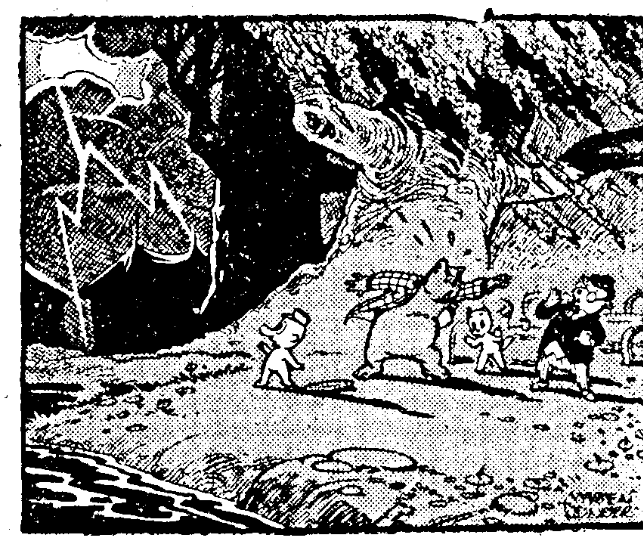
```
+ Z O U T K A M P +
S + M I + M O E + H
C A + I K + R + E O
H U I G + S T E N O
E + N + V I A + K G
E K + G O M + B + K
M O R E L + T Y P E
D E + B + T E + A R
A + S O U + I R + K
+ M I D W O L D E +
```

Seoel. — President Syngman Rhee heeft een plan van Japan om ruim 110.000 Koreanen, die zich momenteel in Japan bevinden, naar Noord-Korea te sturen, gehekeld. De Koreanen werden tijdens de oorlog naar Japan gebracht om daar dwangarbeid te verrichten.

TOM POES EN DE KWANTEN

3444 „Ziezo", zeide de gemeentewerklieden. „Nu even de kabel lassen en de zaak is gepiept.

„Stel je voor", voegde de oudste er aantoe. „Men heeft deze paal zo maar in de leiding geslagen! Dat haltebord zat er in alsof het er uit groeide. Geen wonder, dat er kortsluiting kwam".

"Het is treurig", zei Joost deelnemend. "En zo gevaarlijk! Wanneer men zo'n paal aanraakt kan er een héél ernstig ongeluk gebeuren, zoals ik heb mogen vaststellen".

"De zaak is alweer voor elkaar, hoor", sprak nu de jongste arbeider. Hij wierp de vreemde bushalte met een boog terzijde en begon de kuil te dichten.

"Gelukkig", hernam de bediende. "Heer Olivier zal blij zijn wanneer hij dit verneemt".

Maar heer Ollie was op dat moment helemaal niet blij. In grote woede keek hij naar de jagende wolken, die zich voor de maan aaneenpakten. De wind verwoei de klanken van het orkestje en rukte aan de bomen, zodat het jonge lover hem om de oren zweepte.

„Bah!" riep hij uit. „Het is altijd hetzelfde. Altijd wordt mijn plezier vergald. Een heer kan zelfs niet vreedzaam aan de oever van zijn meer zitten!"

„O jawel", zei de ambtenaar Dorknoper sussend. „Wanneer men maar zorgt, dat de papieren in orde zijn, staat de overheid een ruime mate van vreedzaam zitten toe".

ERIC DE NOORMAN — Het land der witte mannen

78—42 Doch hoewel het langzamerhand geheel licht is geworden en al gespannen op de aanval wachten gebeurt er niets. Eric die zich bij zijn mannen op de wallen heeft gevoegd tuurt aandachtig in de verte. Opeens ziet hij een dunne rookspiraal opstijgen en nog een en nogeen......"

Ze maken kampvuren, dat belooft weinig goeds", mompelt hij, en vervolgt hardop: „Wellicht willen ze ons door een lang beleg uithongeren. Waarom zij niet aanvallen, is mij een raadsel. Mogelijk denken zij dat ze ons niet uit deze vesting krijgen zonder teveel verliezen, of wil Mohaka geen gevechten met ons...... ik weet het niet. Maar hoe dan ook we moeten ons zo goed mogelijk als enigszins kan van eten en drinken trachten te voorzien, opdat wij zo lang mogelijk stand kunnen houden. Het ergste is het water. Buiten eten kun je eerder dan buiten drinken. En die put is aan het verzanden. We zouden een poging kunnen doen door hem dieper uit te graven". Voor Eric iemand voor dit karwei heeft kunnen aanwijzen roept Svein haastig! „Oh dat kan ik wel doen, Noorman. Van een vechtpartij zie ik nou toch nog niets komen". Plotseling vol ijver begeeft hij zich naar de put wat langzaam gevolgd door Eric en enkele anderen. De reus laat zich handig in de opening zakken door zich tegen de wanden scharp te zetten en verdwijnt zo in de diepte. Het wordt doodstil daar beneden. Dan klinkt er een geweldig geschreeuw gevolgd door een woeste kreet als een schaterlach...... Hevig geschrokken buigt Eric zich over de opening. „Svein" brult hij uit alle macht, maar er komt geen antwoord......

Zijn er brieven van U bij?

Lijst no. 4 van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden stukken.

BRIEVEN.

A. M. Alan-A-Sam, Camila Albertho, Nadia Harriette Shew Atjon, You Albertomas.

B. Mario Brown, Felix Buntin, George Joseph Bramble, R. de Bruyn-Soupart, Dhr en Mevr. Broek v.d. Broeken, Ivy Beard, J. Blom-Verjonno, C. Bute, N. Belioso A. A. Blok-van Buren, J. Berentsen, E. Beekhuis, J. A. Braak-v. Oort, D. Breurkes, Juan Bernabela.

C. I. Christiaan, Sylvia Casia, Bodolfo Curiel, L. F. Celestina.

D. Isidra Dorant, Abraham Daley, C. Doorstam, N. H. Douwens, K. Dasent, Salomon Darroux, Cornelis Duin, fam. Dover.

E. Anselmo Emers, Petronilia Evers, J. Eerhart, Marie van Eer-Zichem, Alfonso da Eucaruacao, Arnold Lionel Eliazar, J. Engelsman, Justin Esprit.

F. Eustace R. Francis, Th. A. Franse, fam. Francisca, Greta Flores, Ilse Francisca.

G. I. J. Geurtjes, J. Garcia, W. E. Gerald, Florence Garnette(3), Paul Gloementhat, Car, Groeneveld, Claude Gregoire, Virginia Gumbs, L. Geurten-Jotten.

H. Samuel James Herbert, Cherrie Hannah(2), Eve Heeren, Marthilla Hanly, Sarah Hodge, B. v. Hoffe, A. v.d. Hogen, Ph. Harel, W. P. Hellement, Jose M. Hooi, Geneva Hernandez, A. C. Howard, Roland Heyliger, Beatrix Hairall, N. Hilhorst.

I. Ralph V. Isaac.

J. Theophilus Jack, Agnes Jessurup, H. Janze-de Jong, Minnie Janzen, Eferein Johanes, H. Janze.

K. E. N. Koster, T. Koenders, Silvia Kroonstad, B. Kempe, S. Kruyswijk-Christiaan.

L. H. Lindveld, Paulina Lourens Anna Lugo, Samuel A. H. Leslie. La Ley de Dios.

M. Manuel Mejia, Beppy de la Mar, L. Martes, H. de Miranda, Plantina Molina, Greta Matthew, Marco Marchena, C. Moore, Rosalina Martina, N. Mikedakis, Audrey Mucrey, Dhr en Mevr. Maari, Mint, Beryl Adina Millard, fam. Molina, Oswaldo Maacay.

N. Yvonne Nyack.

P. Edgar Pinedo, J. Driesprong Punt, Daniel Pryce, Louisa Penrice, Mrs. Koraal Perrets, A. J. L. la Porte, J. S. Padam-Sing, S. Petersz, Alice Proctor, A. E. Pang-Atjok.

Q. Manuel Jardim Quenta.

R. fam. Ramans-v.d. Meulen, Rosendo Rasmijn, Alpidia Romero, Joh. Rutte, A. F. Resida, Manuel Garcia Rodriguez. C. Remijn.

S. fam. Scoop, Th. Smeulders, Claris Scarbrough. Margaritha Supriano. Theodore Skerrit, J. Sellies, Eeline Strijk, T. Smits, J. Snip, R. C. Stouthart.

T. J. Thurmin, E. Tramm.

V. J. M. van der Veer, M. Vaas, fam. Veth, Jose Ramon Velasquez, Pura de Veliz, L. Vredenbregt, W. A. de Vries, E. Virginia, C. H. v. Vlaardingen.

W. J. Wendrick(3), Patience Weekes, A. de Wit, Margret Willams, A. Williams, Margret Willams, Franklin Willems, C. J. v.d. Weijer(3), B. Waskes.

Z. Genoveva Zimmerman.

POSTWISSELS.

D. Modesta C. der Duggan.

POSTPAKKETTEN.

B. W. Bakker.

D. O. Daantje.

E. Dilves Euson.

J. R. Jansen.

L. Conda Lonk.

M. Mevr. Mees.

T. Cynthia May Travers.

W. C. F. Williams.

DRUKWERKEN.

A. Ralphod R. Alcendor.

B. B. Bernabela, W. v.d. Bergh, v. Berkom, G. C. Bakker, E. W. Blanken, A. J. W. Bouwhuis, v.

F. de Heer H. C. Felicia, de Heer P. Frederik, Mr. Au Yak Tong Fat, Frederik Mercantile.

G. Carlos Gonzalez, de Heer Victor Girigorie, Miss Ina Delcina Gerald.

K. de Heer H. Ch. Kirindongo, de Heer E. C. Koenraad.

L. Beltran R. Lopez, Francisco Mouros, de Heer S. Macanly.

M. Carmen de Mejia, de Heer Alejandro Mathilda.

O. de Heer J. M. Overmeer.

P. de heer G. H. van Poppelen, Mario Picus.

R. Fabian Ribota, Gupertino Rondon.

S. de Heer G. N. Sno, Richard Semper.

V. José Virginie.

Berkom.

C. L. Claus, O Chum.

G. V. E. Gregorius.

H. F. Herrick Herrick.

J. Mildred James, Ena Jeffers, H. Janze(4).

K. R. Kooistra(4), A. Knetsch-Reule, F. Kuilman, A. Kok.

L. Ph. J. Lont, Frederick Leonard, Marjorie Liburd.

M. F. Meij-Bannenberg, J. G. Muller, W. Martina, v.d. Meel, Aida Martijn.

P. Donald Pabrick.

R. Mw. Rijsdijk, M. Riper, H. de Ron, M. Roseburg.

S. Henri Sweers.

T. Richard Trenidad.

V. Y. Verhagen, G. Verhart, J. v. Veen.

W. O. Willems, R. de Windt.

AANGETEKENDE STUKKEN.

A. de Heer Kulis Attaf.

B. Joseph B. Brown.

E. Mrs. Jane A. Elliott.

WIE ADVERTEERT— EEN MOORD!

door AGATHA CHRISTIE

51

„Maar dat is haar manier van doen óók! Verder hebben we hier mevrouw Easterbrook. Ze liep toevallig met de honden die kant uit en kwam even kijken of juffrouw Blacklock ook een breipatroon voor haar had. Toen ze de juffrouw niet thuis trof, heeft ze nog even op haar zitten wachten."

„Prachtig. Die kan dus mooi hebben rondgeneusd. Of de deur hebben gesmeerd. En de kolonel?"

Die is op een keer met een boek over Indië aangekomen, dat juffrouw Blacklock lezen wilde."

„Wilde zij dat werkelijk?"

„Zij verklaart, dat ze geprobeerd heeft er nog af te komen, maar dat haar dat niet gelukt is."

„Dat zal ook wel," zuchtte Craddock. „Wanneer iemand je per se een boek wil lenen, kom je er nooit onder uit."

„We weten niet of Edmund Swettenham daar ook nog op zijn eentje in huis is geweest. Je kunt uit hem niet goed wijs worden. Hij kwam er vaak met boodschappen voor zijn moeder, vertelt hij, maar de laatste tijd niet zo dikwijls meer."

„Dat is niet afdoende."

Rydesdale grinnikte zachtjes. Juffrouw Marple heeft zich óók niet onbetuigd gelaten. Fletcher rapporteert, dat ze 's ochtends koffie heeft zitten drinken met juffrouw Bunner, 's middags sherry op „De Keien" en tot slot thee op Little Paddocks. Ze heeft ook de tuin van mevrouw Swettenham bewonderd... en bij kolonel Easterbrook al zijn Indische curiositeiten bekeken."

„Zij kan ons dus vertellen of Easterbrook een echte kolonel is of niet."

„Inderdaad. Maar hij lijkt me safe. Toch zullen we met de administratie van het Verre Oosten contact opnemen omtrent zijn identiteit."

„Maar intussen...... zoudt u denken, dat juffrouw Blacklock er in zal toestemmen ergens anders heen te gaan."

„Weg uit Chipping Cleghorn?"

„Ja. Als ze die trouwe ziel van een Bunner nu eens meeneemt en dan naar onbekende bestemming vertrekt. Naar Schotland bijvoorbeeld, naar haar vriendin Belle Goedler. Dat is een volstrekt onbereikbaar oord."

„Om dáár op háár dood te zitten wachten? Dat zal ze nooit doen. Stel je voor! Geen fijngevoelige vrouw zou zoiets willen!......"

„Als het om haar eigen leven gaat!......"

„Kom, kom, Craddock, zo gemakkelijk gaat dat niet, iemand uit de weg te ruimen......"

Er trad een agent binnen met de woorden: „Telefoon voor u, meneer, agent Legg uit Chipping Cleghorn."

„Zet hem maar op dit toestel."

Inspecteur Craddock zag het gezicht van de commissaris verstrakken, toen hij aan het toestel luisterde. „Heel goed," blafte Rydesdale in de microfoon. „Inspecteur Craddock komt dadelijk naar je toe!".

Hij legde de hoorn op de haak.

„Is het......?" begon Craddock.

Rydesdale schudde van neen. „Nee," antwoordde hij. „Het is Dora Bunner. Ze heeft aspirine willen nemen. Blijkbaar heeft ze die uit een flesje gepakt, dat naast juffrouw Blacklock's bed stond. Er zaten er niet veel meer in. Zij heeft er één ingelaten. De dokter stuurt dat exemplaar voor nader onderzoek op. Hij heeft al verklaard, dat het beslist géén aspirine kan zijn."

„Is ze dood?"

„Ja, vanmorgen dood in bed gevonden. Volgens het oordeel van de geneesheer is het in haar slaap gebeurd...... narcotische vergiftiging, luidt zijn oordeel. Vanavond de lijkschouwing."

„Een flesje met zogenaamde aspirientjes op het nachtkastje van juffrouw Blacklock! Wat duivels, duivels slim bedacht! Patrick zei al, dat juffrouw Blacklock een nieuwe fles sherry liet open trekken en de oude heeft weggegooid. Ik denk niet, dat ze daar óók aan gedacht zou hebben, bij een geopend buisje aspirientjes. Wie zou er de laatste paar dagen in huis kunnen zijn geweest? Die tabletten zullen er nog niet lang in hebben gezeten."

Rydesdale keek hem onderzoekend aan. „Het gehele gezelschap was gisteren op juffrouw Bunners verjaardag present! Ieder kan dus rustig even naar boven zijn gewipt om de tabletten te verwisselen...... En iedere huisgenoot heeft het natuurlijk op elk willekeurig moment kunnen doen."

Bij het hekje van de pastorie stond juffrouw Marple, warm ingepakt, het briefje uit Dots hand overnemende. „Zeg maar aan juffrouw Blacklock," instrueerde Dot, „dat het Juliaan ontzettend spijt, maar dat hij onmogelijk zelf kan komen, omdat hij bij het sterfbed van een gemeentelid in Locke Hamlet is geroepen. Na de lunch hoopt hij even aan te komen. Het briefje gaat over de begrafenis. Hij stelt voor woensdag, wanneer het onderzoek tenminste dinsdag heeft plaats gehad. Die arme Bunny! Net iets voor haar: vergif in te nemen, dat voor een ander bestemd is. Tot straks tantetje! Ik hoop, dat de wandeling niet te ver voor u is. Maar ik moet dat kind nu onmiddellijk naar het ziekenhuis brengen."

Toen juffrouw Marple in de zitkamer de komst van juffrouw Blacklock zat af te wachten, keek zij op haar gemak eens rond. Ze dacht wat Dora Bunner die ochtend in de Tearoom toch kon hebben bedoeld met haar opmerking over Patrick, die aan de lamp had geknoeid, om de lichten uit te krijgen. Wat voor lamp? Juffrouw Marple kwam tot de conclusie, dat er maar één lamp stond, die er voor in aanmerking had kunnen komen. Dat was die porseleinen op het tafeltje bij de doorgang naar de andere kamer. Ze had ook iets gezegd van een herder en een herderinnetje...... Ja dit was inderdaad, een antiek stuk Saksisch porselein, een geromantiseerde herder met een rood jasje en een blauwe broek en een kandelaar in de hand, die nu een electrisch montuur had gekregen. De lampekap was van een effen perkament en zo groot, dat het figuurtje er haast onder schuil ging. Wat had Dora Bunner nog meer gezegd? Het was die avond het herderinnetje geweest...... zei ze.... en de andere dag had er de schaapherder gestaan......! Dat was dus deze!

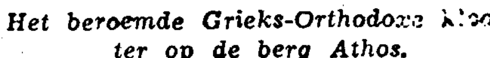
(Wordt vervolgd)

GRIEKENLAND, het enige orthodoxe land met vrijheid van godsdienst

Waar de glorierijke traditie van Byzantium voortgezet wordt

(Van een bijzondere medewerker)

Het tragische probleem van de scheiding van de Oosterse en Westerse kerken dat nooit opgehouden heeft de geesten aan beide zijden bezig te houden, is in het nog korte Pontificaat van Paus Joannes XXIII reeds enige malen met nadruk vermeld. Zowel in zijn allereerste allocutie tot het Kardinaalscollege als in zijn Kerstrede wees de huidige paus op de noodzaak tot hereniging te komen. Dat is geen toeval, als men bedenkt, dat hij door zijn lang verblijf als apostolisch delegaat in orthodoxe landen (Griekenland en Bulgarije, evenals in Konstantinopel, waar de Griekse Patriarch zetelt) de verscheurdheid der Christenheid van nabij heeft leren kennen. Daar bij de Katholieken in het Westen nog veelal onwetendheid over de werkelijke verhoudingen op dit gebied heerst, kan het zijn nut hebben, een ogenblik bij de huidige situatie van het Christendom in het enige land, dat vrijwel geheel orthodox en niet door het communisme overheerst is, stil te staan: wij bedoelen het huidige Griekenland.

Het beroemde Grieks-Orthodoxe klooster op de berg Athos.

Griekenland speelt een belangrijke rol in de kerkelijke wereld van het Oosten. Niet alleen omdat, gelijk gezegd, het momenteel het enige orthodoxe land is, waar de godsdienst vrijelijk kan worden beleden (de Orthodoxe Kerk is er zelfs staatsgodsdienst), meer nog omdat het land de drager is van de glorierijke traditie van Byzantium, de hoofdstad van de Oosterse Kerk, het „tweede Rome". Vanuit het Griekse Byzantium werd een groot deel van de Slavische wereld gechristianiseerd; naar Byzantium of Konstantinopel blikten talloze Christenen uit de landen van het huidige Midden-Oosten op. De daar zetelende oecumenische patriarch (de huidige titeldrager Athonagoras is door een persoonlijke vriendschap met paus Joannes XXIII verbonden) was eeuwen lang de voornaamste tegenspeler en na het schisma van 1054 de grootste opponent tegen het Pausdom van Rome. Door de politieke omstandigheden (verovering van Konstantinopel door de Turken in 1453, de oprichting van een patriarchaat in Moskou, dat daarmede het „derde Rome" werd, enz.) is zijn jurisdictie thans tot veel kleiner gebieden beperkt, maar zijn geestelijk gezag blijft groot.

Na de bevrijding van Griekenland van de Turken in 1832 was het voor de Orthodoxe Kerk, die gedurende de vier eeuwen van bezetting het toevluchtsoord van het Griekse nationalisme was geweest (hetzelfde is thans nog in Cyprus het geval) en wier bisschoppen een belangrijke rol bij de opstand gespeeld hadden, onmogelijk, nog langer afhankelijk te zijn van de patriarch, die immers op Turks gebied zetelde. In 1850 werd de „autocephah" (zelfstandige) Griekse Kerk opgericht, welke nog wel de geestelijke suprematie van het patriarchaat erkende, maar zich zelf bestuurde. Het is tot deze Kerk, dat 96 pct der thans levende Grieken behoort (daarnaast zijn er ca. 1.000.000 Grieks-orthodoxe Amerikanen en enige tienduizenden gelovigen in Turkije, de Verenigde Arabische Republiek, Libanon enz.).

De katholiek, die met deze Kerk in contact komt, wordt op het eerste gezicht getroffen door het vele gemeenschappelijke met de eigen Kerk, veel meer dan met de protestanten. Bij een bezoek aan de talloze kerken en kapellen ziet hij de ikonen, die God, de H. Maagd en de heiligen afbeelden, de godslamp, de talrijke kaarsen, de zich bekruisende gelovigen. De liturgie is weliswaar verschillend van de latijnse, maar heeft toch duidelijk dezelfde grondtrekken. Overal in publieke lokalen, ambtsgebouwen, autobussen ziet hij religieuze medaillons of platen, helaas dikwijls van een verfoeilijke smakeloosheid. Hij bemerkt, hoe vele gelovigen bij het voorbijgaan der kerken eerbiedig groeten. Hij ontmoet een lijkstoet op straat en wordt herinnerd aan wat in Limburg zich bij dezelfde gelegenheid afspeelt. Hij treft priesters aan, schilderachtig in hun zwierige gewaad en volle baard; hij ziet de bisschop in de kerk of gemoedelijk op zijn eentje op straat wandelend (er zijn veel meer bisschoppen procentueel dan bij ons: over de 60 op 8 miljoen gelovigen). Op zijn tochten door het land speurt zijn oog de vele veldmonumenten, waar vrome vrouwen verse bloemen leggen en 's avonds kaarsen ontsteken; hij leest de dorpsnamen, waarvan zovele naar een heilige genoemd zijn. Hij bezoekt sommige kloosters (waarvan vele helaas niet meer bewoond zijn) en wordt iets van de geest der eerbiedwaardige Oosterse monastieke traditie gewaar. Kortom, Griekenland is met christelijke traditie doordrenkt, minstens evenzeer als overwegend katholieke landen.

Bij elke pas, die de bezoeker maakt, bekruipt hem meer en meer het schrijnende gevoel: waarom zijn wij niet allen leden van één Kerk? Wat belet ons en hen te behoren tot één schaapstal onder één herder?

Zou hij deze vraag stellen aan de eerste de beste Griek, die hij ergens ontmoet en die datgene weergeeft, wat zijn doorsnee-landgenoot over dit vraagstuk denkt, dan is de kans groot, dat het antwoord luidt, dat zijn geloof het ware is, dat de Paus een vreemde macht is, die in zijn land niets te zoeken heeft en dat de andere christelijke belijdenissen goed mogen zijn voor buitenlanders, maar niet voor hem als Griek. Dat een Griek per definitionem orthodox moet zijn, schijnt hem de natuurlijkste zaak ter wereld; zich een niet-orthodoxe Griek voor te stellen valt hem even moeilijk, als een Italiaan of Spanjaard een protestantse landgenoot. Van verschil in geloofswaarheden of in voorschriften voor christelijk-zedelijk gedrag met de Katholieke Kerk heeft hij weinig of geen weet. Dat zijn Kerk de pauselijke suprematie en het leerstuk der pauselijke onfeilbaarheid niet aanvaardt, is hem nog wel bekend. Voor de gemiddelde Griek, zo dunkt ons, ligt de scheidingslijn met de latijnse christenheid eenvoudig daarin, dat traditie en nationaal gevoel hem bijgebracht hebben, dat hij zijn eigen geloof heeft, onderscheiden van dat van het Westen. Elke Griek voelt zich in de eerste plaats Griek, die zijn eigen volksaard en daarom ook zijn eigen Kerk met haar eigen bestuur, liturgie en geloofsleer heeft. Het zijn dus veeleer historische, psychologische en politieke factoren die de scheiding continueren dan verschillen in geloofsinhoud. Dat daarbij de Kerk van het Westen zonder schuld staat, kan wel niemand volhouden; denken we alleen maar aan het (geenszins vergeten) optreden van sommige kruisvaarders en later van de Venetianen.

In die nauwe ineenstrengeling van religie en nationaal gevoel ligt de kracht maar tegelijkertijd de angstwekkende zwakte van de Orthodoxe Kerk. Uiterlijk is haar positie sterk; zij is de staatsgodsdienst, beleden door de verpletterende meerderheid der inwoners, door de staat moreel en financieel gesteund. Maar uit aloude Byzantijnse traditie is zij niet gewend haar woord te spreken tot de wereldse machthebbers of zich uit te spreken aangaande de grote sociale opvattingen, die het huidige tijdperk bewegen. Zij maakt geen deel uit van een de wereld omspannende universele Kerk, zij missioneert ternauwernood, doch sluit zich integendeel — bewust of onbewust — af tegen impulsen en vernieuwingsgedachten van buiten; haar lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken kan geen voldoende remedie tegen deze isolering bieden en er is een stroming, die ook van dat contact weinig moet hebben. Trots bepaalde recente pogingen tot aanpassing aan de moderne tijd en tot beter verstaan van de noden van de hedendaagse mens, is de Orthodoxe Kerk verstard, gevangen in haar sterke en schone traditie, met geringe originele theologische en philosophische denkkracht, weinig over de landsgrenzen uitblikkende. Daarnaast is er een stijgend priestergebrek en een benauwend laag vormingspeil van het merendeel harer clergé, om niet te spreken van dat van velen harer volgelingen.

Kerkelijk-sociologisch onderzoek is in Griekenland onbekend en daarom ontbreken betrouwbare gegevens over de intensiteit der geloofsbeleving bij de gelovigen. Onkerkelijkheid is in dit land officieel onbekend; bijna alle Grieken zijn derhalve lid van de Orthodoxe Kerk, worden gedoopt, huwen in de kerk (huwelijk voor de burgerlijke stand is onbekend; de Kerk zegent huwelijken in tot na twee scheidingen) en ontvangen een kerkelijke begrafenis. Maar tussen deze belangrijkste stations van het leven ligt vaak weinig daadwerkelijk geloofsleven, vooral in de stedelijke centra, alle uiterlijk vertoon van de grote kerkelijke feesten (vooral Pasen) ten spijt.

De zwakte van deze Kerk, die toch nog zoveel van de oorspronkelijke geloofsschat bewaard heeft, kan de katholiek allerminst tot genoegdoening strekken. Immers, een werkelijke drang naar eenheid met de thans gescheiden broeders kan alleen verwacht worden, indien de geloofswaarheden door vele aanhangers der orthodoxie gekend en met overtuiging beleden worden; waar indifferentisme heerst, is geen behoefte aan een oecumenisch contact voorhanden. En juist in het bewustzijn der eigen zwakte en gedreven door de angst dat andere christelijke Kerken met succes „proselytisme" zullen bedrijven, maken de leiders der Orthodoxe Kerk de indruk meer te zoeken naar hetgeen hen scheidt van „Rome" dan naar hetgeen een weg zou kunnen worden naar het uiteindelijk herstel der eenheid. Daarbij komt, dat, politiek gesproken, de geringe kennis van de geloofsleer de immuniteit van vele Grieken tegen het communisme (dat hier, evenals overal, op de loer ligt en bij de verkiezingen van mei 1958 belangrijke successen kon boeken) ernstig aantast. De uitgesproken anti-communistische koers der huidige regering is daarvoor geen bevredigende Ersatz.

Naast de heersende Orthodoxe Kerk zijn er kleine groepen andersdenkende christenen: ongeveer 15.000 protestanten en 30.000 tot 40.000 katholieken. De laatsten behoren in grote meerderheid tot de latijnse ritus, maar sinds ca. 30 jaren is er ook een geunieerde groep, die de Byzantijnse ritus volgt, omvattende enkele duizende gelovigen, en een paar honderd Armeense katholieken. De grondwet waarborgt de godsdienstvrijheid en het katholicisme wordt derhalve vrij beleden De katholieken zijn veelal afstammelingen der Venetianen en men vindt derhalve enkele conglomeraties op eilanden die lange tijd door dezen bezet waren, met name Syros en Tinos. In Athene bevinden zich zowel het centrum van de latijnse als van de geünieerde katholieken. Vooral de activiteiten van de laatsten worden door de Orthodoxe Kerk ongaarne gezien.

Een latijnse katholiek is een „Fremdkörper", zo gelooft zij, on-Grieks en daarom géén direct gevaar. Maar de wolf in schaapskleren is de katholieke priester, die de Byzantijnse ritus volgt en Grieks in de liturgie gebruikt. Potentieel, zo menen de orthodoxe leiders, liggen daar kansen voor een openbreken van de orthodoxe eenheid. Vandaar dat, toen in november 1957 de Exarch der Geünieerde Kerk, de hoogvereerde mgr. Calavassy (ook in Nederland bekend) stierf, de (orth.) theologische faculteit van de universiteit van Athene in een open brief Paus Pius XII vroeg, geen opvolger te benoemen. De Paus ging daar natuurlijk niet op in, maar er was aanzienlijke ontstemming in Athene.

Indrukwekkend zijn de sociale en educatieve werken der kleine katholieke groep, die ver boven hun getalsterkte uitgaan. Door deze activiteit van christelijke caritas en beschavingsarbeid komen talrijke orthodoxen in aanraking met de levende werkelijkheid der Katholieke Kerk, zij het in haar latijnse, zij het in haar oosterse vorm.

Wat zijn in deze situatie de vooruitzichten op een hereniging? Menselijk bezien is er geen reden tot optimisme. Overgang tot het katholicisme is betrekkelijk zeldzaam; er is een stijgend religieus indifferentisme en wie belijdend orthodox is, weet zich christen bij uitstek en heeft geen behoefte aan „bekering". Wat gedaan kan en moet worden is een geduldige, nooit versagende informatie-arbeid, is het daadwerkelijk beoefenen der christelijke naastenliefde, is de voortdurende bereidheid tot het gesprek en de toenadering waar mogelijk. De kleine katholieke kudde vervult die taak zo goed als zij kan, door voortreffelijke bisschoppen, priesters en religieuzen geleid. De katholieken in het Westen hebben de plicht, hun Griekse geloofsgenoten, die op een zo moeilijke voorpost gesteld zijn op de grens tussen Europa en het Midden-Oosten, te steunen met gebed, sympathie en materiële middelen. De Griekse katholieken behoeven die morele en materiële steun in grote mate.

De nieuwe massa-immigratie in ISRAEL

(Van onze correspondent in Israël)

Wat beweegt de communistische machthebbers achter het IJzeren Gordijn hun Joodse bevolkingsgroepen toe te staan naar Israël te vertrekken? In het jaar 1957 en in begin 1958 zette Polen de deur open en eind 1958 begon de grote exodus uit Roemenië. En dit nadat de afgelopen tien jaar slechts bij hoge uitzondering af en toe enkelen uit deze landen het vertrek was toegestaan en — erger — in vele perioden het registreren bij de Israëlische vertegenwoordigingen in die landen voor de betrokkenen levensgevaarlijk was.

En naar Israëls premier, David Ben Goerion, deze week in een openbare vergadering verklaade: „Er is reden aan te nemen, dat ook de poorten voor de grootste concentratie van Joden in de Oude Wereld zullen worden geopend", waarmee hij uiteraard doelde op Sovjet Rusland, waarvan de uiteenlopende schattingen spreken van twee tot drie millioen Joden.

Bij de verschillende beweegredenen van de afgelopen jaren tot weigering van de Joodse emigratie speelde één politieke factor een grote rol: de druk der Arabische staten, waarmee de communistische machthebbers tot op grote hoogte rekening hebben gehouden. De Arabische staten beseffen terecht, dat ondanks de enorme economische en sociale problemen waarvoor Israël van jaar tot jaar gesteld wordt door de grote immigratie van hoofdzakelijk onbemiddelden, iedere groei van Israëls bevolking de jonge staat versterkt. In de Arabische zee van ruim veertig millioen zielen is het kleine Israël met net twee millioen nog steeds klein, zwak en kwetsbaar. Door de hogere standaard evenwel van ontwikkeling, onderwijs, gezondheidszorg én van wetenschap en techniek vormt iedere bevolkingstoename voor Israël een grote versterking, terwijl daarentegen de grote natuurlijke aanwas der Arabische landen geen versterking dezer landen betekent, integendeel het probleem der overbevolking, door gebrek aan een energieke aanpak der sociale en medische diensten alsmede door het gebrek aan onderwijs, slechts pijnlijk vergroot.

Ondanks de wens de vriend der Arabische heersers te zijn, hebben Polen in het afgelopen jaar en Roemenië thans Israëls bevolking met tienduizenden versterkt en als er geen plotselinge verandering in politiek optreedt zullen dat dit jaar honderdduizend zijn en in een paar jaar tijd tenminste een kwart millioen. Wanneer dan ook nog Rusland zijn poorten opent kan men zonder meer op een immigratie uit Oost-Europa van tenminste een millioen in tien jaar rekenen. En als de heer Chroesjtsjef cum suis de zaak op forse wijze zouden aanpakken, dan zouden ze ook wel eens enige honderdduizenden per maand tot vertrek kunnen dwingen. Over de wijze waarop Israël een dergelijke waterval van immigranten zou moeten verwerken direct iets meer.

Maar wat beweegt de communistische heersers en wat is het dat de overhand behaalt op het politieke argument der Arabische vriendschap?

In de Joodse ballingschaps-positie zijn enige wetmatigheden aan te wijzen, die hebben gegolden voor het Spanje van Ferdinand en Isabella en voor vele Europese landen in vele eeuwen daarna en die óók gelden voor communistische landen, zelfs al heeft de officiële Sovjet-politiek sinds 1917 het antisemitisme bestreden en gelijkheid van alle burgers betracht.

De Joodse bevolkingsgroepen hebben altijd, waar zij zich ook sinds het begin van de ballingschap in het jaar 70 op hun omzwervingen hebben opgehouden, als herkenbare eenheden temidden van hun gastvolken geleefd. Voor dit verschijnsel zijn zowel negatieve als positieve oorzaken aan te wijzen geweest. Eensdeels hebben vele gastvolken de Joden geen of onvolledige burgerrechten geschonken en ook na de emancipatie hebben vele gastvolken hun Joodse groepen als vreemde elementen ervaren en hen ondanks de emancipatie-wetgevingen nooit als volledig-assimileerbaren in hun midden kunnen opnemen.

Anderzijds heeft een groot deel verschillende Joodse groepen, ondanks de enkelen die succesvol opgingen in hun omgeving, zijn Joodse religieuze en nationale kenmerken nooit willen opgeven.

Wat tot het voortbestaan van de Joden in de ballingschap méér heeft bijgedragen, de negatieve houding der gastvolken of de positieve wens tot voortzetting van het Joodse leven onder welke omstandigheden dan ook is nog nooit wetenschappelijk vastgesteld.

Tot de wetmatigheden behoort voorts, dat de negatieve punten in bijna alle ballingschapgemeenschappen de overhand hebben behaald en bijna overal na korte of langere perioden van soms zelfs grote bloei een eind maakten aan het Joodse bestaan. Van de verdrijving der Joden uit Engeland in 1290, tot de verdrijving uit Frankrijk in 1390, uit Spanje in 1492, de Chmelnicki-pogroms in Rusland van 1648, de verdrijving uit Bohemen in 1744, de Russische pogrom van 1881, de Dreyfus-affaire van 1895, loopt één rode draad door de geschiedenis der Joodse ballingschap tot de jaren 1933-1945, die meer dan zes millioen mensen het leven hebben gekost en vele tienduizenden als vluchtelingen over de wereld verspreidden. Het proces van vestiging eerst en van uitstoting en verdrijving vervolgens is zo oud als de geschiedenis van de Joodse omzwervingen zelf. Daarop heeft de toevallige periode, of het toevallige regiem slechts een zeer betrekkelijke invloed. Noch de duistere middeleeuwen, noch de verlichting, noch de feodale gemeenschappen, noch de moderne staatsvormen hebben daaraan iets kunnen veranderen.

En ook de communistische regiems ontkomen niet daaraan. Zij hebben sinds de revolutie een oprechte poging gedaan het Joodse probleem op te heffen door het antisemitisme buiten de wet te stellen. Vervolgens hebben zij gepoogd die Joden, die dit wensten een nationale autonomie te geven in de Siberische republiek Birobidjan. En verder hebben zij gemeend door het belemmeren van Joods onderwijs, van Joodse cultuur de eigen Joodse kenmerken in de loop van één, twee generaties zozeer te kunnen verzwakken, dat ook daardoor het anders-zijn der Joden zou verdwijnen. En wat constateren zij vandaag? Aan de ene zijde heeft het buiten de wet stellen van het antisemitisme dit diep verankerde verschijnsel niet kunnen opheffen. Aan de andere kant bleek de Joods-nationale autonomie in Birobidjan niet levensvatbaar en vervolgens: ondanks de gedwongen belemmering van de Joodse cultuurbeoefening zijn de Joden van Rusland Joden gebleven, sinds de oprichting van de Staat Israël nog aangevuurd door een extra Joods positivum.

Er zijn thans tekenen aan te wijzen — en daarop doelde Ben Goerion in het hierboven geciteerde — die erop duiden, dat de communistische machthebbers van vandaag beginnen te beseffen, dat zij het Joodse probleem, zoals zich dat in hun landen voordoet, nooit meester willen worden. De antisemieten onder hun bevolking, en ook onder hun hoge bestuurskringen, hebben zij niet kunnen „opvoeden", en de eigen levenswil van hun Joodse bevolkingen hebben zij niet kunnen uitroeien. De onassimileerbaarheid maakt de Joden tot een „onbetrouwbaar element" in de communistische wereld, niet in de laatste plaats door hun religieuze, familiaire en gevoelsmatige verbindingen met hun broeders over de gehele wereld buiten Rusland.

In het geval van Polen en van Roemenië thans kwam daarbij nog een economisch-politiek motief. De Joden dezer landen bekleedden vele posten in de academische vrije beroepen en op hoge posten van het staatsapparaat. Inmiddels kwam een nieuwe generatie afgestudeerden van de officiële universiteiten en hogescholen naar boven, waarvoor in de beperkte economische structuur dezer landen geen plaats was. Wat was nu gemakkelijker dan de principiële onverteerbaarheid van de Joodse bevolkingsgroepen te combineren met de wens de nieuwe communistische generaties plaatsen te verschaffen? In vroegere tijden organiseerde men pogroms, thans staat men de emigratie naar Israël toe, dan wel forceert deze.

In Roemenië hebben medici, ingenieurs, hoge staatsambtenaren de afgelopen maanden onverwachte aanzeggingen ontvangen, dat hun paspoorten gereed lagen en dat hun trein binnen achtenveertig uur vertrekken zou. De geforceerde verkoop van woningen en andere bezittingen, de geforceerde inning van belastingen en alle andere maatregelen, die ervoor zorgen, dat de emigranten „uitgekleed" het land verlaten, hebben alle kenmerken van de klassieke antisemietische berovingsacties. En zo verrijkt men de staat, bevoordeelt men de nieuwe communistische generatie en lost het oude probleem der niet te verteren Joodse gemeenschappen op.

Het is meer dan waarschijnlijk, dat het binnen kort of lang in Rusland net zo zal gaan. U mag mij niet aan een termijn binden, want alle mogelijke overwegingen kunnen de Russische heersers er toe brengen deze zaak nog even uit te stellen. Maar de Joodse emigratie uit Polen is niet geschied zonder voorkennis van Moskou en de Roemeense emigratie verloopt niet zonder het groene licht uit het Oosten. En misschien is het nog niet dit jaar, dat Rusland ook zover zal zijn, misschien eerst volgend jaar, of zelfs over drie jaar. Maar of morgen, of overmorgen zal de wereld deze volksverhuizing zien beginnen.

Het probleem der onverteerbaarheid der Joodse bevolkingen gekoppeld aan actuele economische problematiek vormen krachtiger drijfveren, dan de druk uitgeoefend door Arabische vrienden-van-het-moment.

De immigratie van vandaag en de waarschijnlijke toevoegingen van morgen worden door de bevolking van Israël als een groot geluk ervaren, ondanks de ongehoorde problemen van economische en sociale aard, waarvoor het land gesteld wordt. De Arabische machthebbers kunnen in hun destructieve wensen slechts één hoop koesteren: als Israël er niet in zou slagen deze enorme aanwas te integreren, zou deze het land wel eens aan de rand van de afgrond kunnen brengen. Voor de getallen van vandaag, zo omstreeks achtduizend zielen minimaal per maand, ontbreken voldoende huizen, voor het minimale bouwprogramma ontbreken voldoende fondsen. De Roemeense immigranten komen beroofd en onbemiddeld binnen en moeten vanaf de eerste dag te Weenen worden gevoed. De scholen in het land hebben onvoldoende plaatsen en onvoldoende onderwijskrachten voor deze aanwas, het getal ziekenhuisbedden, plaatsen voor ouden van dagen en sociale gevallen is nu al te klein. De financiële autoriteiten, die sinds jaren een wanhopige strijd voeren tegen inflatie, worden thans door de influx van zovelen, die voorlopig niet productief zijn, opnieuw geconfronteerd met een inflationaire druk van de eerste orde.

En hoewel de scholing van de nieuwe immigranten verheugend hoog is, is er reeds nu een teveel aan chemische ingenieurs, aan artsen en tandartsen en eveneens een gebrek aan mogelijkheden voor handwerkslieden en kleine handelsmensen. Over deze problematiek hoop ik U nog eens apart te schrijven.

De Israëlische bevolking is tot het uiterste fiscaal belast en reeds gaan er stemmen op tot verdere belastingheffing. Een speciale Immigratielening is reeds uitgegeven, nadat er vorig jaar reeds een Woning-bouwlening was geplaatst. Met energie wordt gepoogd de Joodse gemeenschappen in de vrije wereld, die tot nu toe nooit Israel in de steek hebben gelaten tot grotere financiële krachtsinspanning aan te sporen en ook op de internationale financiële markt tracht Israël nieuwe middelen te vinden.

Maar het is duidelijk, dat zo ook Rusland zijn grenzen gaat openen voor honderdduizenden, dat dan Israël gerechtigd zal zijn een beroep te doen op internationale instituten, zoals Internationale Vluchtelingenorganisatie van wijlen de Nederlander van Heuven Goedhart, de UNWRRA en dergelijke instituten. **Er is een grens aan het vermogen van Israëls bevolking en van de toegewijde Joodse groepen buiten Israël aan een dergelijke waterval van immigranten het hoofd te bieden. Zo deze ontwikkelingen afmetingen van een volksverhuizing gaat aannemen is men stellig gerechtigd zich tot internationale organisaties te wenden.**

Maar het verlangen allen een nieuw tehuis en een nieuwe toekomst te bieden overheerst. Of zij gisteren uit Egypte kwamen, of thans uit Roemenië, gisteren uit Hongarije, of morgen uit Rusland, nooit zal de wereld weer het mensonwaardige schouwspel behoeven te beleven van overbevolkte vluchtelingenschepen, dobberende over de zeeën, verdreven van haven naar haven, nergens welkom. Het grote Joodse wonder van onze dagen voltrekt zich voor onze ogen: verdrevenen zijn geen vluchtelingen meer, nergens welkom en met moeite ergens geduld, maar zij worden met open armen welkom geheten door het oeroude vaderland, dat het brood met hen deelt. En hoe moeilijk soms het heden ook kan zijn, de belofte voor de toekomst ziet U reeds na drie maanden als ook de nieuwe kinderen het Hebreeuws van de school kennen en niemand uit een kring touwtje-springende meisjes meer het nieuwe-immigranten-kind kan halen. Zo wordt op de puinhopen ener ballingschap een vernieuwd volk gebouwd.

Post van de Bovenwinden

DE POSTZEGEL

Er bestaat een grote belangstelling voor mijn schat die ik op het postkantoor bracht. Daar tenminste ben ik er achter gekomen dat het een soort schat was. Bij verhuizing kwamen wat postzegels voor de dag van het soort dat bij bijzondere gelegenheden wordt uitgegeven en die maar voor een paar jaar te gebruiken zijn. Wat was nog geldig van die zegels? Wie zou beter dan het postkantoor zelf inlichtingen kunnen verschaffen? Daar dus werden ze getoond en alles ging normaal tot er wat zegels voor de dag kwamen waar Fort Beekenburg op staat. Wat hebt u me daar? Nog nooit gezien! Zijn die van de Nederlandse Antillen?"

Op mijn beweren dat het een zegel was van onze bloedeigen Antilliaanse post werd dat dan schoorvoetend toegegeven evenwel met de restrictie: maar hier in Saba hebt u die zeker niet gekocht, die zegel is nog nooit hier geweest.

Geen wonder dat men geen antwoord kon geven op de vraag of hij nog gangbaar was maar een oplossing werd mij wel gegeven: wacht u tot de administrateur over een paar dagen thuis komt, die kan het u misschien wel vertellen.

En de alwetende administrateur wist het dan ook!

—DE ROTS—

CURACAO

H. Missen op ZONDAG:

Santa Ana	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	
Pietermaai	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	Tevens avondmis om 19.00
Santa Familia	5.00, 6.30, 7.45 en 9.00 uur	
Coromoto	5.00, 7.15, en 8.30	
Wishi	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Maria	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Jan Doret	5.00 en 8.30.	
Suffisant	5.00, 7.00, en 9.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Groot Kwartier ..	5.00, 7.15, en 8.30	
Janwé	5.00 en 8.00.	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Rosa	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	Tevens avondmis om 19.00
Westpunt	5.00 en 8.30.	
Soto	5.00 en 8.00.	
Steenrijk	5.30, 7.30, en 8.30	

Preek in de NEDERLANDSE taal:
iedere zondag: Sta Ana om 9 uur
Pietermaai om 8 en 9 uur
Groot Kwartier om 8.30 uur
Janwé om 8 uur
Sta Rosa om 9 uur
de 2e en 4e zondag van iedere maand op Sta Familia.

N.B.: **CRECHE:** Op Sta Rosa kunt u tijdens de H.H. Missen van 7, 8 en 9 uur uw kleine kinderen bij de Eerw. Zusters in bewaring geven.

H. Missen in de week:

Santa Ana: 8.00, 6.30 en 7.30
Pietermaai: 5.30, 6.00, en 6.30 (zaterdag 7.00 i.p.v. 5.30)
Santa Familia: 6.00, 6.30 en 7.00
Coromoto: 6.30 (op zaterdag om 7.15)
Wishi: 6.15 en 7.00 (woensdag om 7.30)
Sta Maria: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00; woensdag geen 6.00)
Jan Doret: 6.30 (zaterdag 7.00)
Suffisant: 6.00 (zaterdag 7.00)
Groot Kwartier: 6.00 en 6.30 (woensdag 7.45)
Janwe: 6.30 (zaterdag 7.00)
Santa Rosa: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00)
Westpunt: 6.00 (zatedag 6.30)
Soto: 6.30 (zaterdag 7.00)
Steenrijk: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00).

ARUBA

H. Missen op ZONDAG:

Playa: 5.00, 6.30, 7.30 en 8.30 .... tevens om 19.00 Avondmis.
San Nicolas: 5.00, 6.15, 7.30 en 8.30 .... tevens om 17.00 Avondmis.

H. Missen in de week:

Playa: 6.00, 6.30 en 7.00
San Nicolas: 6.00, 6.30 en 7.00.
Preek in de NEDERLANDSE taal:
Playa: iedere eerste zondag van de maand in de Avondmis om 19.00.
San Nicolas: de eerste zondag van de maand om 8.30.

As. WOENSDAG, geboden VASTENDAG. Voor hen, die 21 jaar oud en nog geen zestig jaar, is slechts één volle maaltijd geoorloofd. Men mag er bij die volle maaltijd vlees gebruiken.

As. VRIJDAG, geboden VASTEN en ONTHOUDING. Op die dag is het verboden vlees te eten voor allen, die de leeftijd van 7 jaar bereikt hebben. Tevens voor hen, die 21 jaar zijn en nog geen zestig jaar, is slechts één volle maaltijd geoorloofd.

NOTA: 1) Gedurende de H. Vastentijd zijn er in de meeste parochiekerken des vrijdagsavond avondmissen met een korte overdenking van het H. Lijden des Heren. Men informere bij de eigen parochie.

2) Iedere DINSDAGAVOND in de Vastentijd is er in de kerk op Groot-Kwartier om half 8 een avondmis met een korte overdenking van het Lijden des Heren.

Gedoopt op 11 februari in de kerk op Groot-Kwartier: Jenneke Cornelia Ida; dochter van: Josef Johannes Isphording en Jenneke Cornelia Maria Japing.

Getrouwd op 7 februari in de kerk op Groot-Kwartier: Gerardus W. J. R. B. de Vries met Theodorine E. Fr. Geelen.

Getrouwd op 7 februari in de kerk op Groot-Kwartier: Frederik Willem A. Goes met Maria Cl. van Roermondt.

Episcopaat in V.S. scherp tegen rassendiscriminatie

De mythe van de „Southern way of life"

De aartsbisschoppen en bisschoppen van de Verenigde Staten hebben onlangs in een gezamenlijke verklaring de rassendiscriminatie in het Zuiden van de V.S. scherp gehekeld, waarbij zij enige uitspraken van wijlen Paus Pius de Twaalfde citeerden. De afgedwongen rassenscheiding, zo zeiden zij, is niet in overeenstemming met de Christelijke leer over de houding die wij tegenover onze medemensen moeten aannemen, en wel om de volgende twee redenen: Op de eerste plaats drukt de wettelijke rassenscheiding, of welke vorm van rassenscheiding dan ook, een stempel van minderwaardigheid op het afgescheiden volk, en vervolgens is het een historisch feit, dat de rassenscheiding in de V.S. geleid heeft tot onderdrukking en tot het onthouden van elementaire menselijke rechten aan de neger. De prelaten deden een beroep op alle met verantwoordelijkheidsbesef bezielde en nuchtere Amerikanen van alle godsdienstige overtuigingen en uit alle delen van het land om paal en perk te stellen aan de activiteiten van de kampioenen voor de rassenscheiding. „Wij moeten rustig, moedig en in een geest van gebed optreden om de huidige ontwikkeling te stuiten voor het te laat is", aldus de aartsbisschoppen en bisschoppen, en zij herinnerden hun landgenoten aan de woorden van de onafhankelijkheidsverklaring, waarin gezegd wordt dat alle mensen gelijk geschapen zijn en dat zij van hun Schepper zekere onvervreemdbare rechten hebben, waaronder dat van de vrijheid.

Het Amerikaanse „credo", zoals dat vervat is in Jeffersons verklaring van 1776, vindt men weerspiegeld in de „Pledge to the flag" die door de leerlingen van alle scholen in de V.S. iedere morgen wordt afgelegd. De tekst van de gelofte luidt als volgt: „I pledge allegiance to the flag of the United States of America, and to the people for which it stands; one nation indivisible with liberty and justice for all". Dat deze verklaring ook opgezegd wordt door leerlingen van die scholen in het Zuiden van de V.S. die negerkinderen weren, maakt op de buitenstaander een zeer vreemde indruk. In het Diepe Zuiden van Amerika schijnt men niet te beseffen, dat de rassendiscriminatie niet te rijmen valt met de opvattingen die ten grondslag liggen aan de stichting van de Verenigde Staten.

De 15-jarige Dorothy Geraldine Counts, dochter van een neger-hoogleraar, begeeft zich, vergezeld van een vriend van haar vader, door een joelende en spuwende menigte naar de Harding High School in Charlotte (North Carolina). (De foto is vorig jaar door een internationale jury bekroond als de beste persfoto van 1957).

In de staten van de „Deep South" (Alabama, Georgia, Louisiana, Mississippi en South Carolina) is er nog altijd geen sprake van een werkelijke gelijkstelling van blank en zwart. In 1896 had het Amerikaanse Opperste Gerechtshof vastgesteld dat de blanken en kleurlingen in het zuiden „separate but equal" moesten zijn, maar intussen hebben meer verlichte rechters vier en een half jaar geleden verklaard, dat de term „gescheiden maar gelijk" een contradictio in terminis is. Op 17 mei 1954 verklaarde het Opperste Gerechtshof naar aanleiding van de rassenscheiding in het onderwijs:

„We conclude that in the field of public education the doctrine of „separate but equal" has no place. Separate educational facilities are inherently unequal."

Het hoogste rechtsprekende college in de V.S. gaf opdracht dat met de integratie van het onderwijs in het zuiden van het land onmiddellijk een begin gemaakt moest worden, maar helaas is aan dit bevel in verscheidene staten eenvoudig geen gehoor gegeven.

Over de rassenscheiding in het zuiden van de V.S. is onlangs een boek geschreven door de jeugdige Nederlandse journalist mr. H. L. Leffelaar, die gedurende drie jaar, als student en vervolgens als verslaggever van een krant, gewerkt heeft in de zuidelijke staat Georgia. Zijn boekje vormt een welkome aanvulling op het prachtige historische werk van dr. J. W. Schulte Nordholt „Het volk dat in duisternis wandelt", dat wij vroeger reeds uitvoerig besproken hebben. Waar Schulte Nordholt zich vooral met de historische ontwikkeling van het negervraagstuk bezig hield, concentreert Leffelaar zich op de huidige situatie, al plaatst hij die dan in een geschiedkundig perspectief. Leffelaar, die zijn boek de titel heeft gegeven „Het kaartenhuis in Dixie", is van mening dat de blanken van Dixie (het zuidelijk deel van de V.S.) in een schijnwereld, een kaartenhuis, leven. De zuidelijke blanke heeft de mond vol over de „Southern way of life", en als de buitenstaander dan probeert te weten te komen wat daarmee bedoeld wordt, blijkt dat de term feitelijk betrekking heeft op de toestand van vóór en tijdens de burgeroorlog, waaraan men met heimwee terug denkt en die men nog altijd zo veel mogelijk gecontinueerd zou willen zien. Leffelaar wijst dan ook op de kolossale populariteit die de film „Gone With the Wind" bij de blanken van het zuiden genoten heeft en nog geniet, en hij acht deze populariteit kenmerkend voor de reactionaire opvattingen waarop men in het Diepe Zuiden herhaaldelijk stuit. De blanke zuiderling sust zijn geweten in slaap met verhaaltjes over negers die heel tevreden zouden zijn met hun nederige positie. „In de sfeer van het kaartenhuis," aldus de auteur, „past geen neger die een goed salaris wil verdienen, die zelfstandig en onafhankelijk is en die zich op intelligente wijze kan uitdrukken."

Over de wantoestanden die tot op de dag van vandaag nog bestaan vertelt de schrijver ons ontstellende dingen. „Het meten met twee maten," zo verklaart hij, „komt het duidelijkst tot uiting in de rechtspraak en in de handhaving van de wet in het zuiden. Een neger, schuldig bevonden aan de verkrachting van een blanke vrouw, gaat onherroepelijk naar de elektrische stoel. Dat is een wet van Meden en Perzen. Maar de blanke, die zich aan een negerin heeft vergrepen, krijgt — als hij voor de rechter wordt gedaagd — een korte gevangenisstraf en in sommige gevallen komt hij er zelfs met een boete af. De neger die schuldig is aan de moord op een blanke wordt zonder aarzeling ter dood veroordeeld; de blanke die de dood van een neger op zijn geweten heeft en daarvoor de doodstraf krijgt, is een witte raaf." (Men denke aan de affaire Jimmy Wilson, die in de zomer van het vorig jaar de rechtspraak in Alabama in opspraak bracht).

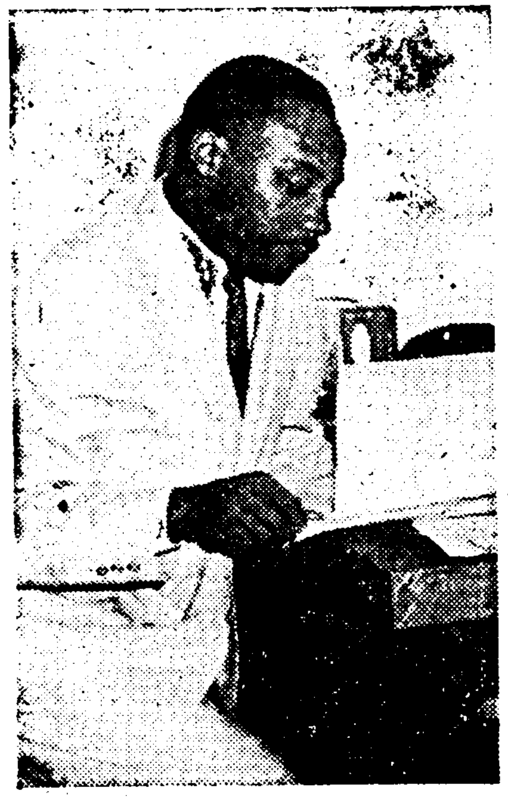
Van de talrijke gevallen van rassendiscriminatie die Leffelaar tijdens zijn verblijf in het zuiden heeft meegemaakt en waarover hij in zijn boek vertelt, heeft het volgende niet erg belangrijke maar zeer typerende incident ons bijzonder getroffen:

In Atlanta, de hoofdstad van Georgia, werd in het najaar van 1956 een verjaardagsfeest gehouden, dat behalve door een groep studenten uit verschillende landen ook werd bijgewoond door twee jonge negers, een echtpaar dat aan een universiteit in het noorden studeerde. Enkele minuten na middernacht stopte een overvalwagen van de politie voor het huis en een agent tikte op de deur. Het neger-echtpaar, dat begreep waar het om te doen was, verdween over een brandladder uit het flatgebouw voordat de politie-agent werd binnengelaten. De flat werd door de agent doorzocht, hoewel de enige motivering was, dat de buren over lawaai hadden geklaagd. Waarschijnlijker was, dat de buren het neger-echtpaar naar binnen hadden zien gaan en dit aan de politie hadden gerapporteerd.

Het is in Georgia namelijk verboden negers thuis te ontvangen of met hen op vriendschappelijke wijze verkeer te hebben.

Leffelaar besteedt onder meer uitvoerig aandacht aan de affaire Little Rock en aan de busstaking in Montgomery (Alabama) van 1955/1956, waarin dominee Martin Luther King zo'n heroïsche rol speelde en die tenslotte tot een overwinning voor de kleurlingen leidde.

In „Het Kaartenhuis in Dixie", een uitgave van Scheltema en Holkema te Amsterdam, wordt overigens gewezen op de symptomen van vooruitgang, zoals men die bijvoorbeeld vindt in de activiteiten van de „Southern Regional Council for Racial Co-operation", een organisatie die zich tot het uiterste inspant om de verstandhouding tussen blank en zwart te verbeteren. Maar de wantoestanden zijn nog lang niet opgeheven. Dominee King heeft het indertijd treffend gezegd: „Wij hebben een lange, lange weg achter ons, maar wij hebben ook nog een lange, lange weg voor ons." Moge deze weg spoedig afgelegd worden.

Martin Luther King, de moedige negerdominee uit de Amerikaanse staat Alabama, die in 1955 en 1956 een succesvolle strijd voerde voor de beëindiging van de rassenscheiding bij het busvervoer in de stad Montgomery.

Aangiften voor U.S.-inkomstenbelasting

Het Consulaat-Generaal van de Verenigde Staten deelt mede dat Amerikaanse staatsburgers die zich beroepen op vrijdom van belasting voor hun in het buitenland verworven inkomen, daartoe een bepaald formulier zullen moeten invullen.

Vroeger behoefden vele burgers in het buitenland geen aangifte te doen omdat hun bruto-inkomen, het vrijgestelde gedeelte van hun inkomen niet medegerekend, minder bedroeg dan het voorgeschreven minimum voor het doen van aangifte $ 600 per jaar) en $ 12.000 per jaar of meer indien men 65 jaar of ouder is.

Bij beantwoording van de vraag of aangifte moet worden gedaan, moet men thans ook het vrijgestelde inkomen medeerekenen.

In de regels betreffende de vrijstelling zijn geen veranderingen gekomen. Deze geven vrijstelling van belasting voor alle inkomen voor persoonlijke diensten die in het buitenland zijn bewezen door een burger die bona fide aldaar gevestigd is gedurende ten minste één volledig belastingjaar; de andere regel geeft vrijstelling van de eerste 20.000 dollar voor persoonlijke diensten in het buitenland bewezen door een burger die werkelijk daar gevestigd is gedurende 17 van 18 achtereenvolgende maanden.

Het betreft hier; lonen, salarissen, honoraria, bonussen, commissie-loon, fooien en dergelijke. Niet onder de vrijstelling vallen, onverschillig de herkomst: dividenden, interest, kapitaalwinsten en winsten uit spel en weddenschap. De vrijstelling is verder niet toepasselijk op door de regering van de Verenigde Staten betaalde lonen voor in het buitenland gevestigden.

Voor verdere inlichtingen dient men zich te wenden tot het Amerikaanse Consulaat-Generaal te Willemstad of het Consulaat te Oranjestad.

Van 6 tot 9 april zal een ambtenaar van het U.S. Bureau of Internal Revenue, aanwezig zijn op het consulaat te Oranjestad en tot 6 maart a.s. is er een op de ambassade te verschaffen.

Amerikaanse staatsburgers hier gevestigd die de ambtenaar wensen te raadplegen wordt aangeraden van te voren zich in verbinding te stellen met het desbetreffende kantoor.

Door de inzet van al haar krachten en charme wist Sjoukje Dijkstra zondag te Davos van de vijfde plaats naar de tweede plaats op de ranglijst op te schuiven. Foto: Sjoukje Dijkstra.

Nederland verovert zilver en brons

Sjoukje Dijkstra zorgt in DAVOS voor SENSATIE

Tweede achter de Europese kampioene Hanna Walter

Davos. — Op het prachtige kunstijs van Davos heeft Hanna Walter het Europees kampioenschap kunstrijden dames gewonnen. Dat was geen verrassing, tenminste niet na de voorsprong, die de Oostenrijkse reeds had na het verrijden van de verplichte figuren. Wel verrassend daarentegen was dat Sjouke Dijkstra, aanvankelijk vijfde en „opgerukt" naar de derde plaats in de rangschikking met een fantastische kur Joan Haanappel voorbijstreefde, zodat de zilveren medaille niet zoals werd verwacht in Den Haag, maar in Amstelveen terecht kwam. Het was de sensatie op de laatste dag van het verblijf der internationale kunstrijelite in de Zwitserse wintersportplaats.

Ontegenzeglijk werd het vrije rijden van de dames het hoogtepunt van alle kampioenschappen. Het was prachtig weer toen de 20 beste rijdsters van de verplichte figuren achtereenvolgens op het ijs kwamen.

Hanna Walter — met een voorsprong van 30 punten reeds vrijwel zeker van haar titel — kwam als vierde op het ijs. Het Oostenrijkse meisje bracht talrijke dubbelsprongen in haar programma, die echter lang niet allemaal gelukten. En hoewel zij rustig en weloverwogen reed, maakte het geheel geen bijzondere indruk.

De beide overgebleven Nederlandse deelneemsters Joan Haanappel en Sjoukje Dijkstra — Jeanine Ferir reed in de middag bij degenen die om de plaatsen 20 tot en met 28 streden en werd tensloe 25e — kwamen onmiddelijk na elkaar op het ijs.

Eerst de Haagse, die reeds in de allereerste minuut een dubbelsprong miste. Dat ontnam haar alle zekerheid. Joan reed voorzichtig verder, waagde niets meer en haar kur bleef dan ook ver onder het peil dat ze tijdens de trainingen getoond had. Dit kostte de eerste leerlinge van Gershwiller haar tweede plaats, want Sjoukje Dijkstra toverde een kur op het ijs, die zowel qua inhoud als sprongtechniek bijna felloos en op een na de beste van alle deelneemsters was. Slechts de Duitse kampioene Ina Bauer, die als vierde eindigde, kreeg van de jury een hogere waardering. Zeer opvallend was de zekerheid waarmee Sjoukje haar sprongen bracht en de aardige variaties die in haar programma voorkwamen. De figuren van het Duitse meisje hadden weliswaar niet zulk een hoge moeilijkheidsfaktor, maar zij liet verschillende nieuwe combinaties zien en Ina's dansen zelf maakte een zeer grote indruk op jury en publiek. Haar puntentotaal voor het vrije rijden lag daardoor nog net iets boven dat van Sjoukje. In het eindklassement bleef Ina Bauer echter op de vierde plaats, Hanna Walter op de eerste en alleen de beide Nederlandse meisjes wisselden van positie. Wat niets af deed aan het feit dat Nederland met een zilveren en een bronzen medaille in dit kampioenschap de eerste viool gespeeld heeft.

Favoriete stelt teleur

De tweede serie van drie verplichte figuren, die acht uur vergde, is onder meest ideale omstandigheden gereden.

Hanna Walter bracht haar figuren zeer sterk. In vijf van de zes oefeningen behaalde zij de hoogste puntenwaardering en het plaatscijfer 9½ spreekt voor zich. Vooral de paragraaf-tegendrie werd door de Oostenrijkse bijkans volmaakt uitgevoerd. Alle juryleden gaven haar voor deze figuur een cijfer boven de 5. Slechts bij het rijden van de hooggewaardeerde lus-paragraaf werd zij overtroffen door het Haagse rijdstertje Joan Haanappel.

Ina Bauer, die voor de aanvang van de wedstrijd tot de grote favorieten voor de titel behoorde, stelde teleur. De paragraaf-tegendrie, anders de serkste figuur van de 18-jarige rijdster uit Krefeld, mislukte volkomen. De trainer van Ina Bauer, de Amerikaan Edy Scholdan, was niet erg te te spreken over de verrichtingen van zijn leerlinge, maar hij waagde het toch te voorspellen. dat Ina door een goede kur tot de medaille-winnaressen zou behoren.

Het optreden van de beide Russinnen Tatiana Nemecova en Ilina Ljuljakova, viel tegen. Deze meisjes zijn kennelijk nog niet rijp voor wedstrijden op dit niveau.

Een sensatie

„Sjoukje Dijkstra, de grote verrassing", „een nieuwe kampioene ontdekt" zo luidden de eerste commentaren van de internationale experts op het verrassend goede rijden van de Amstelveense kunstrijdster Sjoukje Dijkstra.

Het forse blonde Nederlandse meisje werd de sensatie van Davos.

In 1958 was ze zesde bij de Europese kampioenschappen in Bratislawa. Tijdens de strijd om de wereldtitel in Parijs eindigde zij niet eens onder de eerste tien.

Sjoukje heeft het afgelopen jaar echter hard getraind onder leiding van Arnold Gershwiller op de Richmond-baan in Groot-Londen. Dat het Amstelveense meisje in goede conditie was, bleek reeds toen ze enige tijd geleden voor de derde — achtereenvolgende maal de Richmond Trophy won.

Sjoukje stond na de eerste dag van de verplichte figuren op de vijfde plaats. Haar rijden was niet erg sterk geweest. Nog meer werd de aandacht gericht op de Haagse Joan Haanappel, die ook door de internationale pers tot de favorieten voor de ereplaatsen gerekend werd.

Sjoukje begon aan haar opmars. Na het beëindigen van de verplichte figuren was ze reeds derde, met een minimale achterstand op haar grote en eeuwige rivale. De naam Dijkstra werd reeds gefluisterd. Sjoukje reed haar kur op een wijze die de verrichtingen van alle andere meisjes — ook die van de kampioene Hanna Walter — in de schaduw stelde. Alleen Ina Bauer was nog iets beter. Maar die kende iedereen en van het meisje uit Krefeld werd deze prestatie ook verwacht.

Eindklassement:

1. Hanna Walter (Oostenr.), plaatscijfer 26,z pnt. 1568,9.
2. **Sjoukje Dijkstra (Ned.),** pl. cijfer 26,0 pnt. 1568,9.
3. **Joan Haanappel (Ned.),** pl. cijfer 26,5, pnt. 1561,8.
4. Ina Bauer (Dld., pl.cijfer 29,0 pnt 1564,8.
5. Regina Heitzer (Oostenrijk), pl. cijfe r 54,0, pnt. 1502,9.
6. Jindra Kramperova (Tsjsl.), pl. cijfer 57,0, pnt. 1506,0.
7. Jana Docekalova (Tsjsl.), pl.cijfer 64,0, pnt. 1501,7.
8. Dany Rigoulet (Fr.), pl.cijfer 70,0, pnt. 1480,7.
9. Diana Clifton Peach (G.B.), pl. cijfer 88,0, pnt. 1441,9.
10. Liliane Crosa (Zwits.), pl.cijfer 90,0, pnt. 1441,9.

FRANSE BISSCHOPPEN VERKLAREN:

Bij regressie niet op de EERSTE PLAATS de lonen omlaag

„Indien bij een economische regressie offers gebracht moeten worden, dan zijn het niet de lonen der arbeiders, die eerst omlaag moeten, maar de winsten. In een waarlijk menselijke volkshuishouding komt de beloning van het kapitaal na die van de arbeiders. En in het bijzonder moeten de laagst bezoldigden zoveel arbeidsuren kunnen maken, dat zij een passend levensniveau kunnen halen." Deze principiële verklaring hebben kardinaal Lienart van Rijssel en de bisschop van Cambrai, mgr Guerry afgelegd in een Herderlijk Schrijven, dat gewijd is aan de gevolgen van de economische teruggang in het laatste kwartaal van 1958.

De werkloosheid, welke sedert de oorlog in Frankrijk verdwenen was is teruggekeerd. Al is zij nog niet ernstig, toch veroorzaakt zij in enige sektoren enkele tienduizenden werklozen. Deze werkloosheid heeft reeds verscheidene malen tot incidenten aanleiding gegeven. Zo hebben in Fives-Rijssel 527 arbeiders in de metaalindustrie geweigerd het hun aangezegde ontslag te accepteren. De politie heeft hen met geweld uit de fabrieken moeten verwijderen. Het ontslag is tot 28 februari ingetrokken, dank zij de bemiddeling van de vakbonden.

Deze gebeurtenissen en andere zijn voor kardinaal Liënart en mgr Guerry aanleiding geweest tot een belangrijke verklaring over de werkloosheid. De beide bisschoppen noemen de werkloosheid een moreel kwaad, omdat zij de waardigheid van de arbeider treft en de bedoeling van God schendt. Deze immers wil, dat de mens werkt en door zijn arbeid een menswaardig bestaan verdient voor zichzelf en voor zijn gezin. In perioden van economische regressie, aldus de bisschoppen, mag het ontslag nooit het eerste middel zijn, dat automatisch wordt aangegrepen. Dat is een al te gemakkelijke oplossing. Integendeel, het ontslag mag pas worden gegeven als alle andere middelen zijn beproefd. En dit moet gewetensvol geschieden, volgens de eisen van de rechtvaardigheid en de liefde.

De bisschoppen verklaren dan dat lonen voorrang blijven houden boven de winst. Tenslotte wijzen zij erop, dat de ondernemingen niet maar blindelings de tekenen van de regressie moeten afwachten, maar in de toekomst moeten zien en op tijd naar modernisering streven, nieuwe afzetgebieden zoeken en de export bevorderen. De beide bisschoppen spreken als hun wens uit dat de Franse industrie door een betere organisatie de gevaren van een economische achteruitgang zullen inperken.

Internationale Schoenenbeurs te UTRECHT

Utrecht. — Van 20 tot en met 22 april a.s. zal te Utrecht de Tweede Internationale Schoenenbeurs worden gehouden.

Deze tentoonstelling georganiseerd door de Koninklijke Nederlandse Jaarbeurs en de Nederlandse Federatie van Schoenfabrikanten zal een representatief beeld geven van de voortbrengselen van de nederlandse markt op dit gebied.

De deelname van de fabrikanten van luxe schoenen, zal een meer vooraanstaande plaats innemen dan het vorig jaar.

Naar de inschrijvingen te oordelen hebben ook franse, italiaanse, duitse en engelse fabrikanten grote belangstelling, welke toegeschreven kan worden aan de gunstige berichten in de pers over de tentoonstelling van 1958.

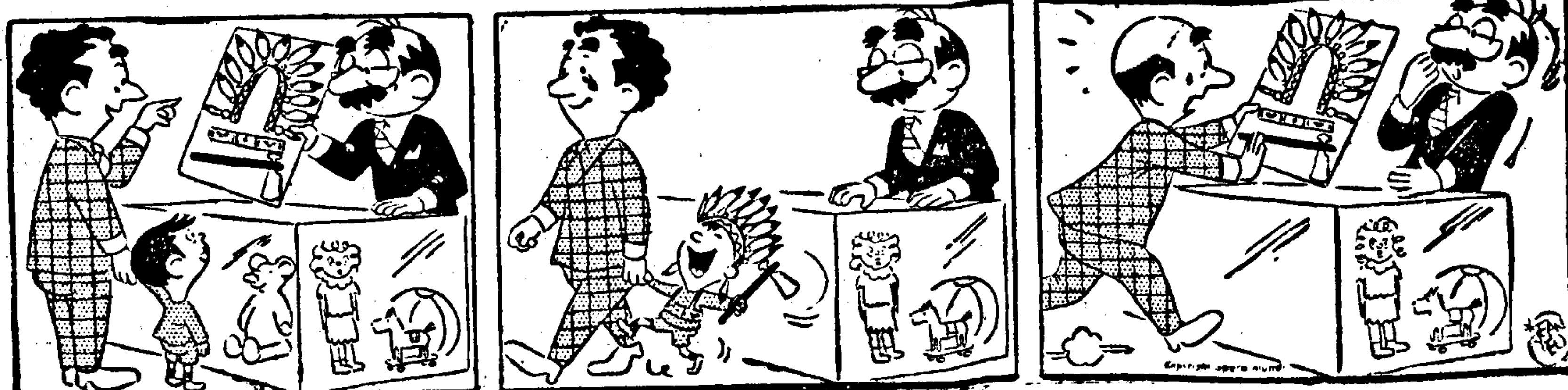
De tentoonstelling zal plaats hebben op Vredenburg.

Geen bezwaar

Willemstad. — Er bestaat bij de Staten blijkens een brief van de Voorzitter van dit College geen bezwaar dat Ministers, vooruitlopende op de votering der desbetreffende kredieten op de 1ste Aanvullende Begroting voor 1958 en de hoofdbegroting voor het dienstjaar 1959, reeds thans uitgaven doen ter effectuering van bevordering van een aantal ambtenaren aangevraagd in een brief van 30 december 1958 door de Minister President aan de Staten gericht.

Enigszins ongelovig kijken twee arbeiders van de Franse Munt naar de nieuwe zware franc stukken, die volgens de Franse regering het land van een financieel debacle moeten helpen.

Kandidaten voor bestuursverkiezing van de KUNSTKRING

Oranjestad. — De Kunstkring verzocht ons te publiceren, dat door de leden de volgende candidaten zijn gesteld, voor de bestuursverkiezing bij de a.s. donderdag in het Cultureel Centrum te houden algemene ledenvergadering:

Mevr. H. Wolfe-de Mik, Bungalow 283 Seroe Colorado.

De Heer W. J. van den Heuvel, Bungalow 703, Seroe Colorado.

Het bestuur stelde de volgende personen candidaat:

Mevr. M. V. Kooy-de la Fuente, Victor Hugostraat 6 O'stad.

De Heer L. G. van Doren, Knoekoe Abao.

De Heer Ernesto Rozenstand, Venezuelastraat 1, O'stad.

De Heer H. Timmer, Rondweg 35, O'stad.

De Heer N. P. Treytel, Savaneta t.o. Marinierskamp.

Twee laatstgenoemden hebben ook zitting in het huidige bestuur. De vergadering zal a.s. donderdag in één stemming 5 bestuursleden kiezen uit dit zevental. De functies worden later onderling verdeeld.

Voor degenen die verhinderd zijn de vergadering bij te wonen, bestaat de mogelijkheid bij volmacht te stemmen. U geeft hiertoe een ander lid schrifelijk volmacht en voegt daarbij in een gesloten door U getekende envelop een stembiljet waarop de vijf namen voorkomen, waarop U wenst te stemmen. Dit stembiljet kan ongetekend zijn. Na controle van de volmacht, wordt Uw stembiljet bij de andere gevoegd, zodat Uw stem geheim blijft, omdat alleen de envelop getekend is. Indien de envelop niet gesloten en getekend is, wordt de stem ongeldig verklaard.

Indien enigszins mogelijk, wordt U natuurlijk op de vergadering verwacht. Het is de gelegenheid om wensen, klachten en suggesties naar voren te brengen.

Groetenprogramma

Oranjestad. — Woensdag a.s. om 6.45 uur kan men weer de stemmen van de Arubaanse studenten in Nederland horen. Deze keer zijn het: Uit Veldhoven (N. Brabant) Carlos en Eric Odor, mej. Koppelman en Julio Quijada. Uit Breda spreekt mej. Burny Every en uit Amsterdam Juan Eduardo.

Een herhaling hiervan volgt op zaterdagmiddag 21 februari om 1.45 uur via Voz di Aruba.

Burgerlijke Stand

Oranjestad. — Op 6 februari werd geboren: Fidel Teofilo Arturo, zoon van mej. M. A. M. Blijden, Zeewijk 107. Judy Margriet, dochter van de heer en mevrouw E.R. Dos Ramos-Gomes. Standardville 2.

Op 9 februari Richard Oliver Cornelius, zoon van de heer en mevrouw F. Tromp-de Kort. Savaneta 200.

Op 11 februari Chew Yim Fat, zoon van de heer en mevrouw C. D. Chew-Lee. Weg Fontein 53.

Op 12 februari Dennis, zoon van de heer en mevrouw P. Lindor-Jaffier. Brazil 93.

Uit Politierapporten

Oranjestad. — Gevonden en verloren: Ivonne Barry, Zeewijk 80, verloor een portefeuille, souvenir uit Trinidad, inhoudende ƒ 100. Leon Alejandro deponeerde een boekje aan de wacht.

Mishandeling: Achter een bar trof de patrouille een man met een bloedende neus aan. Hij verklaarde door een ander te zijn geslagen. Daar hij onder invloed was, werd hij ingesloten.

Ongevallen: Op het haventerrein, tijdens het lossen van een „Santa"-boot viel een man te water. Hij werd door de dienaren der wet er uit gehaald, en ter ontnuchtering ingesloten.

Op de Rondweg werd een 5-jarige meisje door de bestuurder van 1930 aangereden. Met een verwonding aan de linkerheup werd zij per ambulance naar het Lago hospitaal vervoerd. Haar toestand laat zich ernstig aanzien. Oorzaak: Het meisje stak onverwacht vanachter een schoolbus de rijweg over.

Agenda Aruba

Kantoor Amigoe
Toricellistraat 16, tel: 1233.
Zaterdag 14 en Zondag 15 Februari 1959.

BIOSCOPEN.

De Veer:
Zat. en Zond. 8.30 uur. „A Certin Smile" met Rossano Brazzi, Joan Fontaine. 18 jaar.
Zond. 6 uur „Hora y media de balazos. (alle leeft.)

Rialto:
Zat. en Zond. 8 uur, „Outside the law." Ray Danton, Leigh Snowden. (alle leeft.)
Zond. 5.45 uur Hora y media de balazos. (alle leeft.)

Principal:
„Another time, another place" om 8 uur met Lana Turner, Barry Sullivan, Glynis Johns (18 jaar).
Zond. 8 uur „Raw edge" met Rory Calhoun en Ivonne de Carlo. (18 jaar)

Aurora:
Zat. 7.30 uur „Shake Rattle and Rock." Fats Domino, Joe Turner" (alle leeft.)
Zond. 6.00 uur „Revolt at Fort Laramie" (alle leeft.
Zond 8 uur „Dia Cazadora" met Ana Luist Peluffo, Armando Calvo (18 jaar).

Savaneta
Zat. 7.30 uur „The fly" Al Hedison, Patricia Owens, en Vincent Price (18 jaar.)
Zond. 6.30 uur „The invisible Boy" (alle leeft).
Zond. 8.00 uur Dragon wells massacre" met Barry Sulivan, Dennis O'Keefe, Mona Freeman. (Alle leeftijden)

Nachtdienst Botica's:
O'stad Botica Oduber, tel: 1780
S. Nicolas: Botica Central. tel: 5119.

Irak onder communistische controle?

Damascus. — Syrische bladen zijn van oordeel dat Irak door de jongste kabinetswijziging onder communistische controle is gekomen. Voorts weten zij te melden dat er op grote schaal onder anti-communistische politici, officieren en stamleiders arrestaties zijn gelast.

Volgens te Damascus verschijnende bladen zijn bijna alle acht nieuwe leden van de regering van generaal Kassem communist of pro-communistisch. Sjeik Mahdi Koebba, de leider van de Iraakse Istiklal-partij, zou zondag als lid van de soevereiniteitsraad zijn afgetreden.

VERS VAN DE PERS

De Gezaghebber

Het feit dat zulk een druk bezette functionaris als de Gezaghebber van Curaçao nog de moed en de tijd opbrengt om een verhandeling te schrijven „de Gezaghebber, zijn taak en positie in ons Staatsbestel" Druk. Scherpenheuvel - 141 pag) is op zichzelf reeds een prestatie, die onze lof verdient.

Het feit dat deze beschouwingen geschreven zijn door een bij de behandelde materie rechtstreeks betrokkene en daardoor wellicht de vereiste strikte objectiviteit mist, mag niets aan onze appreciatie te kort doen.

Het feit tenslotte dat de leerzame en interessante hoofdstukken de indruk zouden kunnen maken geschreven te zijn om een reeds te voren aanvaarde stelling te bewijzen, mag geen afbreuk doen aan deze poging welke tot navolging aanspoort.

Wij kunnen het boekje aan eenieder die iets wil weten van de eilandelijke autonomie en van de positie van de Gezaghebber, van harte aanbevelen. Het lezen kan slechts verhelderend werken. Want hoevelen uit Nederland hierheen gekomen, weten eigenlijk w a t de eilandelijke autonomie inhoudt? Hoevelen interesseren zich in feite hiervoor, iets meer dan zij zelf er direct bij betrokken zijn? Hoevelen zijn op de hoogte van de afgebakende terreinen van land en eiland om dit enigzins te verduidelijken, zal het werk van Gorsira zeker bijdragen.

Terecht stelt de schrijver dat men de positie van de Gezaghebber n i e t geheel met die van een nederlandse burgemeester mag vergelijken.

„Er zijn pregnante divergenties voortspruitende uit enkele essentiele **verschilpunten** tussen de eilandelijke zelfstandigheid en de gemeentelijke autonomie — aldus terecht de schrijver.

Volgens ons zit juist hierin de kern van de zaak: een eilandgebied is g e e n gemeente, de gezaghebber is g e e n burgemeester.

Achteraf lijkt ons ook dat de eilandenregeling ontworpen naar model van de gemeentewet, hierin zijn grote zwakte heeft. Men heeft ook hier een historisch gegroeide **toe**stand met de nodige modulaties geprojecteerd op onze eilanden, waar die historie n i e t bestond.

De samenstelling, de groei, de traditie op onze eilanden is geheel anders dan in de nederlandse gemeente. Welke gemeente in Nederland van ± 4000 zielen krijgt uit den Haag met blanco volmacht een cheque van ± 2 miljoen, cadeau, zonder enige controle op de richtige besteding? Welke gemeente met ± 900 inwoners heeft drie scholen, twee politieposten, twee postkantoren enz. enz.? Welke gemeente ± 2000 stemgerechtigden kan door zijn afvaardiging in de Staten-generaal de Regering in zijn macht houden en naar keuze laten vallen?

T. a.v. de benoeming van de Gezaghebber door de Kroon wordt terecht aangevoerd dat „als doorslaggevende argument gold het feit, dat de antilliaanse gemeenschap t e klein is, zodat de locale Regering moeilijk voldoende afstand kan houden van de eventuele belangenstrijd rondom deze benoeming".

Deze regeling moge met de beste bedoelingen gemaakt zijn, in de praktijk w o r d t natuurlijk g e e n Gezaghebber benoemd, die n i e t de fiat van de centrale regering heeft en door deze fiat komt de benoeming direct in het politieke belangensfeer, zeker hier in de „kleine antilliaanse gemeenschap".

Gepleit wordt voor een regeling van de rechtspositie Gezaghebber, mede omdat deze positie van tijdelijke aard is. Wij zijn het hierin met de schrijver eens. Het is reeds moeilijk geschikte ambtsdragers te vinden. Dit wordt nagenoeg onmogelijk als betrokkene n i e t weet waar hij eigenlijk aan toe is. Doch dit is g e e n probleem dat alleen de Gezaghebber raakt — het is inhaerent aan de meeste tijdelijke openbare functies in ons staatsbestel.

Gezien de ervaring sinds de invoering van de eilandenregeling in 1951, **rijst bij ons de** *vraag of de Gezaghebber, in zijn huidige vorm en positie wel nodig dan wel gewenst is.* De conceptie van een „neutrale" Gezaghebber is op elk der eilanden een fictie gebleken. In politicis is neutraliteit ten enen male onmogelijk.

Op verschillende eilanden is bovendien gebleken dat de gezaghebber in feite weinig anders is dan een administratieve ambtenaar, die de „vriendelijke aanwijzingen" van zijn gedeputeerden welwillend opvolgt.

Op andere eilanden bleek de Gezaghebber vaak door zijn sterke persoonlijkheid een doorslaggevende element te zijn, met „overruling" van de gedeputeerden cf. art. 53, lid 3. Wij hebben ook meegemaakt bv. op Aruba dat de functie al meer dan een jaar wordt waargenomen, zeker zonder nadelige gevolgen voor het betrokken eiland.

Geheel onbevredigend is naar onze opvatting de positie van de Gezaghebber als plaatselijk hoofd van politie. De huidige regeling schept niet alleen gelegenheid tot conflikten, maar is ook een aangenaam nooduitgang om op bepaalde momenten de zo nodige verantwoordelijkheid voor beslissingen of g e e n beslissingen te ontvluchten. De praktijk heeft bewezen dat het afschuiven van verantwoordelijkheid voor betrokken functionarissen zelf, prettig kan zijn, maar dat de zaak zelf slecht mee gediend is.

Resumerend kunnen wij dus stellen.

Het boek van Gorsira is zeer lezenswaardig, bijzonder nuttig, maar brengt weinig nieuwe gezichtspunten.

I.C.D.

De twee negerjongetjes ontslagen uit opvoedingsgesticht

Raleigh. — De twee Amerikaanse negerjongetjes, James Thompson en David Simpson zijn ontslagen uit het opvoedingsgesticht te Raleigh (Noord-Carolina), waar zij — om wegens het kussen van een blanke meisje — tot hun 21ste jaar moesten blijven.

De gestichtsraad besloot hiertoe omdat de huiselijke omstandigheden „van beide negerjongens" vrijlating rechtvaardigen.

Ambassadeurs van V.S. en China kwamen weer te WARSCHAU bijeen

Warschau. — Jacon Beam en Wang Ping Nan, onderscheidenlijk ambassadeur der Verenigde Staten en van China te Warschau, zijn gisteren middag opnieuw in de Poolse hoofdstad tesamen gekomen om een „Modus Vivendi" in de straat van Formosa uit te werken.

Na het overleg, dat twee en een half uur duurde, werd geen verklaring gepubliceerd. Alleen werd meegedeeld, dat de volgende bijeenkomst op 19 maart aanstaande zal plaats vinden.

Het was de 14e keer, dat de twee ambassadeurs elkaar ontmoeten sinds de hervatting van hun onderhandelingen te Warschau op 15 september jl.

De nationalisatie van de Ned. cultuurondernemingen in INDONESIE

Den Haag. — Het besluit van de Indonesische regering om de grote Nederlandse cultuurondernemingen te nationaliseren is door een woordvoerder van het ministerie van buitenlandse zaken te Den Haag bestempeld als onaanvaardbaar uit een oogpunt van het internationale recht.

De woordvoerder wees erop dat het hier gaat om een maatregel met een zuiver discriminatoir karakter. De Nederlandse regering bereidt een demarche bij de Indonesische regering voor, aldus de zegsman.

De werkloosheid een van de ernstige vraagstukken voor de Amerikaanse economie

Washington. — Volgens regeringsdeskundigen blijft de werkloosheid één van de ernstige vraagstukken voor de Amerikaanse economie.

Zij verklaren kort voor de publikatie van hun economische rapport over januari, dat het werklozencijfer ongetwijfeld de 5 miljoen zal bereiken, zoals bekend werd in april 1958, toen de recessie haar hoogtepunt had bereikt, een rekordaantal van 5,12 miljoen werklozen geregistreerd. De economisten merken echter op, dat de huidige werkloosheid aanhoudt, ondanks de zich verbeterende economische omstandigheden. De voornaamste oorzaken voor deze situatie zouden zijn: seizoenswerkloosheid in het bouwbedrijf en in de landbouw en voorzichtigheid van de leiders van ondernemingen in deze periode van herstel van de Amerikaanse economie, die liever tot overuren overgaan dan personeel aan te nemen, waardoor zij de sociale lasten ontgaan voor elk nieuw personeelslid. Een steeds belangrijker deel van deze werkloosheid is chronisch als gevolg van het toenemende aantal arbeiders, dat zich in het kader van het programma voor de automatisering van de Amerikaanse industrie vervangen zien worden door machines.

De economisten wijzen erop, dat de lonen evenals de prijzen nooit zo hoog geweest zijn, maar dat daarnaast één op de 17 arbeiders geen werk kan vinden.

AKTIE voor aanleg van sporthallen in NEDERLAND

Blijft primeur van halve eeuw geleden toch nieuw?

Er woont in Amsterdam een sportjournalist, die de leeftijd der sterken reeds lang geleden heeft bereikt. Toen hij onlangs een jubileum vierde, werden er uiteraard jeugdherinneringen opgehaalo. Een van die herinneringen nu was, dat hij als pas beginnend journalist en medewerker van enkele bladen een prachtige primeur had gehad. Die primeur behelsde niets meer of minder dan dat Amsterdam een Sportpaleis zou krijgen, zulks in navolging van Antwerpen, Brussel, Berlijn en andere grote Europese steden.

Ten tijde van het jubileum van de „primeurjager" was die primeur laat ons zeggen vijftig jaren oud, maar van haar waarde had zij nog niets ingeboet. Een sportpaleis of zelfs maar een eenvoudige sporthal bestond er nog altijd niet. Wel was diezelfde primeur van tijd tot tijd opnieuw opgedoken en waren er dus ook werkelijk wel mensen, die plannen koesterden in deze richting, doch verder dan plannen was men nooit gekomen. Het verhaal gaat trouwens, dat een skeptische redakteur van een der kranten zijn zetterij opdracht gaf de primeur in zetsel te bewaren, zodat hij het telkens opnieuw zou kunnen gebruiken, zonder dat ook maar iemand er iets voor behoefde te doen.

Wij vertellen dit, omdat er thans wederom een aktie wordt gevoerd voor een Sportpaleis. Beter gezegd voor een sporthal. En nog beter gezegd voor maar liefst tien sporthallen plus een sportpaleis!

De Sportnota van het Ned. Olympisch Comité heeft in alle bescheidenheid toch wel zeer duidelijk aangetoond, dat er alom een ernstig tekort bestaat aan terrein en zalen. Niemand twijfelt daaraan trouwens. De opleving van de zaalsporten als basketball, volleyball, microkorfbal, handbal, tennis en naar het zich zich laat aanzien ook voetbal en hockey is ten dele een gevolg van het tekort aan sportvelden. Vele klubs in verscheidene takken van sport hebben reeds lang geleden een ledenstop moeten invoeren en alleen jongeren, die aanleg tonen, kunnen nog worden geaccepteerd. Velen zoeken daarom iets anders en vinden dat in een zaalsport. Maar zo groot is ook hier de toeloop geworden, dat de zalennood nog aanzienlijk groter moet worden genoemd dan de terreinennood. In Rotterdam kan men aardig uit de voeten met de Energiehal, die is overgebleven van de tentoonstelling; Amsterdam behelpt zich met de RAI- en de Apollohal; die echter herhaaldelijk voor tentoonstellingen worden gebruikt en ook elders in het land moet men zijn toevlucht zoeken tot veilings- of andere gebouwen. **Een specifieke sporthal vindt men nergens, althans niet voor openbaar gebruik.**

Dat men zich te Amsterdam en ook wel elders over dit probleem beraadt, is daarom op zichzelf zeker niet verwonderlijk. Men mag zelfs zeggen, dat de bouw van een sporthal in een grote stad zeer urgent is. De zaalsporten hebben aan deze urgentie een flinke stoot gegeven, want voor deze tot bloei kwamen, was de gedachte aan een sporthal ten nauwste verbonden aan de wielersport.

Nederlandse baanrenners als Schulte, Derksen, Wagtmans en Post zijn volkomen afhankelijk van het buitenland. Voor de oorlog ontving Antwerpen die Nederlandse renners met open armen, omdat zij vooral uit Brabant een zeer groot aantal supporters meebrachten. De goedkope Belgische franc werkte dat in de hand en meer dan eens beweerde men in België wel, dat het Antwerpse sportpaleis eigenlijk een Neder-

Nederlandse Sportbrief

lands sportpaleis was, hetgeen ook in de balans wel tot uitdrukking kwam. Na de oorlog met de grote koersverandering van franc en gulden werd dat anders. Voor de supporters werd het te duur en bij minder Nederlands bezoek had Antwerpen ook minder behoefte aan Nederlandse renners. Voor hen werd het steeds moeilijker en op het ogenblik komen dan ook slechts enkele Nederlandse renners in de winter in aanmerking voor een kontrakt. Niet alleen te Antwerpen, maar ook te Brussel, Parijs, Zürich, Dortmund, Berlijn, Kopenhagen, enz. Waarom zou men Nederlanders bevoordelen, indien eigen landgenoten in Nederland geen gelegenheid kregen wat terug te verdienen?

Voor de wielersport werd daardoor na de oorlog een sportpaleis te Rotterdam of Amsterdam in feite een bestaansvoorwaarde. Herhaaldelijk werden er dan ook plannen gesmeed, maar een onderzoek bij de buitenlandse sportpaleizen wees uit, dat men daar van de wielersport alleen ook niet kon bestaan. Antwerpen bijvoorbeeld kan alleen maar zonder verlies werken door gedurende geruime tijd een ijsrevue te laten optreden en derhalve de wielrenners te verbannen. Geen wonder dus, dat het in Nederland bij plannen bleef.

Een jaar of vier geleden echter scheen men zeer dicht bij een oplossing te zijn, toen de direktie van het Olympisch Stadion te Amsterdam zich er voor ging interesseren. Zij kreeg steun van vele kanten, het geld kwam bijeen, er werden tekeningen gemaakt en op de terreinen van het stadion was er plaats voor zo'n sporthal. Natuurlijk ging dat allemaal niet van een leien dakje. Er kwamen talrijke commissies aan te pas, ook van de gemeente. Commissies, die de plannen en tekeningen keurden en weer afkeuren en zo lang aan het werk waren, dat de aardigheid er voor de initiatiefnemers al helemaal af was. En toen kwam de bestedingsbeperking en was er geen sprake meer van de bouw van een sporthal.

Aldus ging het zoveelste plan ter ziele en nog altijd is er zo iets als een bestedingsbeperking, die de bouw van iets, dat niet dringend noodzakelijk wordt geacht en waarvan de bouwkosten de honderdduizend gulden te boven gaan, verbiedt.

Geen sportpaleis derhalve?

Ho, ho, wacht even! Vorig jaar jubileerde de Amsterdamse wielervereniging Olympia en deze wenste zichzelf als geschenk een.... sporthal te geven. Een eigen sporthal voor de leden en voor het organiseren van wielerwedstrijden. Liefst te Amsterdam natuurlijk, maar desnoods in de onmiddellijke omgeving. Enige zakenlieden zegden steun toe, zodat het geld er was en de vereniging alleen nog maar de toewijzing van een plaats en de toestemming voor de bouw nodig had. Het zou een eenvoudige sporthal worden, waarvan de bouwkosten onder de honderdduizend gulden zou blijven.

Dat initiatief vond veel weerklank. De Amsterdamse Sportraad haakte er op in en er werd zelfs een „stichting sportinitiatieven" opgericht. **De gehele Amsterdamse sportwereld kwam er voor in beweging en brutaalweg lanceerde men maar meteen de leuze: „r moeten tien sporthallen komen in de verschillende stadswijken plus een sportpaleis". Men besloot gemeenschappelijk te ijveren voor dat doel en Olympia was bereid mee te doen.**

Een prachtig plan. Niemand zal dat ontkennen. Men besloot de gehele burgerij op te warmen en aldus zelf tot stand te brengen, wat de overheid verzuimde te doen. Met grote geestdrift trok men aan het werk, maar daarbij maakte men een ernstige fout. Men besloot namelijk de kinderen in de aktie te betrekken. Die kinderen werden opgewekt een deel van hun zakgeld uit te sparen voor de bouw van een sporthal onder het voor de overheid vernietigende motto „kinderen bouwen zelf". Dat nu heeft hier en daar wrevel gewekt. Het is immers zo, dat men kinderen nooit mag betrekken in de zorgen der ouderen. Weliswaar stelde men in het vooruitzicht, dat ook de kinderen ten zeerste gebaat zouden zijn met zulke sporthallen, doch de werkelijkheid is natuurlijk, dat men nooit een sporthal kan exploiteren uit de inkomsten van kinderbezoek. Er moeten veel avondwedstrijden komen en de vaders moeten komen kijken. En zouden de kinderen dan die afwezigheid van hun vaders moeten bekostigen uit hun zakgeld?

Wij zijn er van overtuigd, dat de initiatiefnemers hiermede aan hun plannen veel afbreuk hebben gedaan. Zij hadden de kinderen buiten hun aktie moeten houden, maar alle ouderen moeten doordringen van de inderdaad aanwijsbare noodzaak van zeker één sporthal. Men heeft zich evenwel die tijd niet gegund. Men heeft zijn ijver niet kunnen beteugelen en is de bevolking als het ware op de nek gesprongen. Er kwam een straatkollekte met alles, wat er zo bij behoort. Muziekgezelschappen trokken door de stad, er was een versierde tram, er was een Prins Carnaval, schakers als Euwe schaakten in een warenhuis en sportfiguren van naam rammelden met de kollektebus. Men had gerekend op 2000 kollektanten uit de sportwereld, doch dat aantal werd niet bereikt. In het gebouw van de krant, waar wij die zaterdagochtend vertoefden, verscheen geen enkele kollektant(e) en op straat zagen wij ook niemand, zodat wij onze bijdrage niet eens kwijt konden!

En de totale opbrengst? Bruto? Schrik niet: iets meer dan 15.000 gulden. Jawel. Eén sporthal kost 100.000 gulden en tien sporthallen kosten een miljoen. De kosten van een sportpaleis worden geschat op twee miljoen.......

Zou die primeur van een halve eeuw geleden dan toch nieuw blijven?

B. M. Schilperoort

Denderende 6—0 zege van SUBT op RIVERSIDE

Willemstad. — SUBT, dat met grote vaart op het kampioenschap afstevent, behaalde gisteren een denderende 6—0 zege op Riverside.

Ongetwijfeld bewijst reeds de score de grote meerderheid, die SUBT gedurende de gehele wedstrijd bezat. Doch de 6—0 had evengoed 10—0 kunnen zijn, ware het niet, dat SUBT in de tweede helft na een veilige voorsprong, het kalm aan deed en weinig moeite nam de score te verhogen.

Met de regelmaat van de klok werden de doelpunten gescoord. In de 15e minuut opende Wijman de score na een snelle doorbraak op de rechtervleugel, waarbij hij zich van de linksback wist te ontdoen en met een diagonaal schot Mariana het nakijken gaf (1—0).

Na 22 minuten werd de tweede goal geboren, toen een listige boogbal van Gumbs de Riverside-keeper parten speelde en achter hem in het net viel. Vijf minuten voor halftime maakte midvoor Paulina zich goed vrij, kreeg de bal toegespeeld en zijn lage schuiver bleek Mariana te machtig (3—0). Met deze score trad de rust in.

Tien minuten na halftime was het wederom Paulina, die er 4—0 van maake, vier minuten hierna had Gumbs weinig moeite een penalty in een doelpunt om te zetten en vier minuten voor het eindsignaal van scheidsrechter Verdonk, was het een ver schot van Bodkins, dat roos trof (6—0).

Het doel van SUBT werd verdedigd door Stomp, die enkele bijzonder fraaie saves verrichtte. Vooral toen Regales alleen voor hem kwam te staan, toonde Stomp zijn kunnen en met een prachtige sprong wist hij nog redding te brengen. Bij SUBT waren het voorts Paulina, die een heel goede partij speelde en Edgar Meulens, die in de achterhoede bijzondere prestaties leverde.

Riverside vocht tot het einde verbeten door om nog een tegenpunt te produceren, hetgeen wel pleit voor haar sportiviteit.

Door deze overwinning heeft SUBT haar totaal aantal kompetitiepunten op 19 weten te brengen en voor haar naaste tegenstanders (Centro Dominguito en Sithoc) is het wel zeer moeilijk, zo niet onmogelijk de jongens van Kintjan in te halen.

De ranglijst van de kompetitie is als volgt:

	gsp.	gw.	gl.	vrl.	doelpt v	doelpt t	pt
SUBT ..	10	9	1	0	31	10	19
C. Dom. ..	8	5	1	2	16	11	11
Sithoc ..	9	4	2	3	16	12	10
Vesta	9	4	1	4	13	13	9
J. Holl. ..	8	4	0	0	16	12	8
J. Col. ..	9	3	2	4	18	15	8
Riverside	9	1	3	5	12	27	5
J. Cur. ..	10	1	0	9	5	27	2

Betrekkingen tussen VENEZUELA en SANTO DOMINGO worden steeds slechter

Caracas. — Politieke waarnemers te Caracas zijn van mening dat de betrekkingen tussen Venezuela en de Dominicaanse Republiek steeds slechter worden. Verscheidene dagbladen dringen aan op verbreking van de diplomatieke betrekkingen. De op het laatste ogenblik door zijn regering toegestane aanwezigheid van de Dominicaanse ambassadeur tijdens de installatie van president Betancourt heeft slechts weinig bijgedragen tot het afnemen van de spanning.

De Venezolaanse regering heeft scherp geprotesteerd tegen de blokkade van de Venezolaanse ambassade in Ciudad Trujillo. Gedurende de laatste drie weken hebben dertien personen politiek asiel gevraagd aan de Venezolaanse ambassadeur in de Dominicaanse republiek.

Het huwelijk van de Japanse kroonprins

Tokio. — Het huwelijk van prins Akihito en mej. Misjiko Sjoda zal op 10 april worden voltrokken. Dit is te Tokio officieel meegedeeld.

De plechtige aankondiging van het huwelijk zal op 16 maart door de keizer geschieden.

Sowjets bereid datum van 27 mei op te schorten

Berlijn. — De Sovjet-Unie zal wellicht haar controle-bevoegdheden in Berlijn niet op 27 mei aan de Oostduitsers overdragen, als eventuele onderhandelingen met de westelijke mogendheden tegen die tijd bevredigende resultaten hebben opgeleverd, zo heeft een woordvoerder van de Sovjet-ambassade te Oost-Berlijn verklaard.

De termijn van een half jaar die de Russen in hun nota van 27 november hadden genoemd, was niet als een ultimatum bedoeld, doch meer als middel om onderhandelingen over Berlijn te bespoedigen.

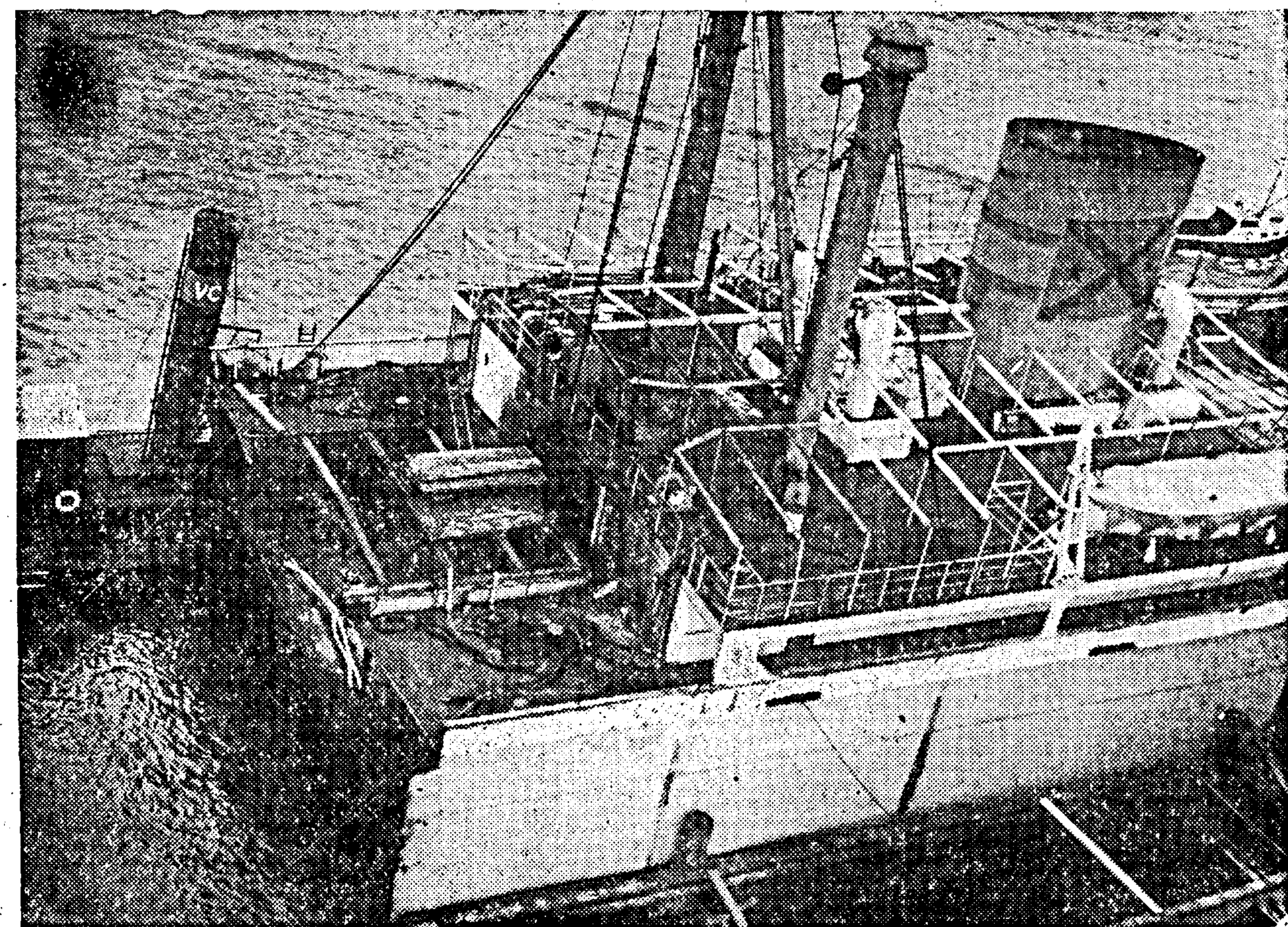
Had weinig eerbied voor de rechtspraak

Recklinghausen. — De officier van justitie bij de rechtbank te Recklinghausen in de Ruhr moest zijn toevluch nemen tot een wel zeer ongebruikelijk middel om een beklaagde eerbied voor de rechtspraak bij te brengen. De verdachte, een 30-jarige elektriciën, moest voor de rechter verschijnen wegens mishandeling van een politieagent. De rechter nodigde hem uit op te staan, maar de verdachte antwoordde: „Ik opstaan, terwijl j i j blijft zitten? Geen sprake van!" Voor deze onbeschaamdheid kreeg hij een straf van drie dagen hechtenis. De beklaagde ontstak daarop in zo'n verschrikkelijke woede, dat hij eerst de parketwachter tegen de grond sloeg en vervolgens de rechter die ijlings moest bukken om zijn slagen te ontwijken, te lijf wilde gaan.

Toen greep de officier van justitie in om de orde te herstellen. Hij nam een stoel stevig beet en liet deze met kracht tegen het hoofd van de beklaagde neersmakken. Versuft door de slag, kon men de man de handboeien aandoen en wegbrengen.

In Drente werden kortebaanwedstrijden georganiseerd voor vrouwen. Twee felle mededingsters ziet men op bijgaande foto. Rechts Femmy Groen uit Giethoorn, die sneller bleek te zijn dan haar tegenstandster Ieuwkje Hoekstra.

Het halve schip van het Zwitserse M. S. Nyon is gisterochtend te Bolnes binnengebracht. Het achterschip is achtergebleven op de rotsen van Schotland. Foto: Het schip aan de kade te Bolnes.

Van de Nederlandse voetbalvelden

Moeilijke opgave voor leidende clubs

Zal programma kunnen worden afgewerkt?

Het programma van de Ere-Divisie voor morgen biedt wel enkele interessante wedstrijden, maar de vraag is echter of Koning Winter zijn grote rivaal Koning Voetbal in zijn winters domein zal dulden. De weerberichten waren in het midden van de week nog steeds „aan de vrieskant" en mistig weer! Laten wij maar hopen, dat het morgen in ieder geval mogelijk zal zijn, dat een groot deel, misschien wel het grootste deel, van het programma kan worden afgewerkt.

Maar één ding zal wel zeker zijn, dat de meeste velden in een niet al te beste staat zullen verkeren en dat eist natuurlijk veel van de spelers. Maar dat redelijk goed voetbal op een „ijzig" veld toch wel mogelijk is, demonstreerden NOAD en Blauw Wit afgelopen zondag. Scheidsrechter Piet Roomer keurde het terrein van het Tilburgse Sportpark goed, hetgeen, ongeacht de nederlaag, voor NOAD toch nog een strop betekende, want door het slechte en koude weer waren slechts een 3000 kijkers naar het NOAD-terrein gekomen.

Blauw Wit gaf blijken van technisch beter uit de voeten te kunnen dan NOAD, dat het hoofdzakelijk moest hebben van groot enthousiasme en ijver. Tot de rust wisten de Tilburgers de balans in evenwicht te houden, ja, zelfs een kleine 1—0 voorsprong te nemen, maar na de rust was het al Blauw Wit, wat de klok sloeg. In het grote Amsterdamse slot-offensief wist Koers de zege veilig te stellen (4—1) Deze uitslag was gunstig voor SHS, dat nu weer hoop zal hebben de Tilburgenaren voorbij te streven.

Elinkwijk staat momenteel betrekkelijk veilig: vier punten voorsprong op Willem II (16e op de ranglijst). Het ziet er wel naar uit, dat de strijd om de degradatie een aangelegenheid zal gaan worden tussen Willem II (12 uit 21), NOAD (11 uit 20) en SHS (11 uit 21).

Wat heeft het programma van morgen zo al te bieden?

Sparta, de leiders van de hoogste afdeling, krijgt zo op papier een heel gemakkelijk karweitje op te knappen. Immers SHS veroverde in de laatste 6 thuiswedstrijden zegge en schrijve één winstpunt en van de elf uitwedstrijden werden er negen verloren.... men zou toch wel zeggen: kommentaar overbodig. Maar dit zou nu juist eens een verrassing kunnen gaan brengen.... hoewel een gelijkspel bv. voor de Hagenaars de horizon heus nog niet zou doen opklaren. Maar wij zijn toch wel benieuwd.

DOS, de grote Utrechtse kanshebber voor de titel, krijgt bezoek van NOAD, dat afgelopen zondag met 1—4 van Blauw Wit verloor. Het was wel een teleurstelling voor de Tilburgse supporters, die weer hoop gingen krijgen na de mooie resultaten tegen Feijenoord en Sportclub Enschedé. Maar de „Kanaries" zullen alles proberen om hun titel te prolongeren en dat NOAD in het Utrechts Stadion een heel ernstig gevaar zal betekenen, neen, dat nemen wij niet aan. Dit wordt een Utrechtse zege.

Minder zeker zal Rapid J.C. zijn, want Blauw Wit heeft dit seizoen al reeds enkele bijzonder goede resultaten weten te boeken, vooral op eigen terrein, in de vertrouwde omgeving van het Olympisch Stadion: Fortna '54 en VVV '03 verloren, terwijl Sportclub Enschedé met grote moeite een gelijkspel wist te behalen. Maar Rapid is de naaste konkurrent van Sparta en de Limburgers zullen hun kansen niet verkleind wensen te zien.... een kleine zege voor de bezoekers.

Tien uitwedstrijden brachten NAC slechts twee overwinningen op. Dat de elfde uitwedstrijd dit aantal overwinningen zal vermeerderen, betwijfelen wij, gezien het feit, dat Sportclub Enschedé de tegenstander is van de Bredase ploeg.

Wist u, dat ADO dit seizoen de enige ploeg is, die geen enkele uitwedstrijd in een zege heeft weten om te zetten? En morgen.... de Hagenaars beschikken over een heel wat zwakkere ploeg dan vorig jaar, neen, dat wordt een flinke nederlaag daar in het Feijenoord-Stadion te Rotterdam. MVV en DWS (A) spelen op het terrein van eerstgenoemde en de uitslag van deze wedstrijd zal wel niet al te ver van een gelijkspel af komen te liggen. Spannend belooft de strijd te Venlo te worden, waar een uitverkocht VVV-terrein getuige zal zijn van de grote Limburgse derby VVV '03 — Fortuna '54. De Fortuna-elf hebben uit de laatste acht wedstrijden 15 winstpunten vergaard en dat gaat morgen wederom een Fortuna-zege worden. De Fortunezen komen wel erg dicht in de buurt van de leidersplaats.

Ajax moet kunnen winnen van Elinkwijk, maar gemakkelijk zal dit wel niet gaan. Willem II — PSV is voor de thuisklub, die in gevaar verkeerd, belangrijker dan voor de bezoekers, vandaar dat wij een gelijkspel durven te voorspellen.

Programma: DOS — NOAD, Blauw Wit — Rapid JC, Sportclub Enschedé — NAC, Feijenoord — ADO, MVV — DWS (A), SHS — Sparta, VVV '03 — Fortuna '54, Ajax — Elinkwijk, Willem II — PSV.

Eerste divisie A: ZFC — Leeuwarden, BVV — Volendam, Eindhoven — Helmond, AGOVV — DFC, VSV — Wageningen, Alkmaar — De Graafschap, SVV — Haarlem, Limburgia — Fortuna (Vl.).

Eerste divisie B: RCH — HVC, Sittardia — Hermes-DVS, Vitesse — Heracles, GVAV — Stormvogels, Helmondia '55 — De Volewijckers, RBC — KFC, Roda Sport — Rigtersbleek.

Tweede divisie A: De Valk — DOSKO, UVS — Hilversum, Xerxes — LONGA, EBOH — DHC, 't Gooi Wilhelmina, Baronie — Velox, Zeist — ONA.

Tweede divisie B: NEC — Veendam, Go Ahead — PEC, Zwartemeer — Rheden, Heerenveen — Oldenzaal, Tubantia — Velocitas, Zwolse Boys — Enschedese Boys.

NASSER en TITO naar SYRIE

Cairo. — President Nasser van de V.A.R. en president Tito van Zuid-Slavië zullen deze maand samen een bezoek brengen aan Damascus, meldt het Egyptische blad „Al Ahram".

Tito, die op het ogenblik in Ethiopië verblijft, wordt 20 februari in Egypte verwacht, na een bezoek aan Soedan.

Naar verluidt gaan de beide presidenten naar Syrie ter gelegenheid van het eenjarig bestaan van de unie met Egypte.

HERCULES BARBELL CLUB

Willemstad. — Door de welwillende medewerking van club „De West" is het mogelijk geworden, dat er op maandagavond a.s. in voornoemd clubgebouw een demonstratie van de Hercules Barbell Club gegeven zal worden.

Aan deze demonstratie nemen de beste Antilliaanse gewichtheffers deel t.w. Beto Adriana, Dalnoot, Curiël, Kirindongo en Toppenberg.

De entree is gratis.

Het ligt in de bedoeling in de toekomst meerdere van dergelijke demonstraties te organiseren.

BEKENDMAKING

In de op 11 februari 1959 gehouden vergadering van de Kamer van Koophandel en Nijverheid, werd voor het jaar 1959 de Heer W. F. G. MENSING tot Voorzitter en de Heer S. A. L. MADURO tot Onder-Voorzitter gekozen, terwijl de Heer J. H. R. Beaujon tot Secretaris werd benoemd.